IŞIĞIN MÜCEVHERLERİ

SAYI XIV
BIRLIKTE 2026

Aylık E-Dergi.
"Kova Çağının Canlandırılması"

BİR-LİKTE

EDİTÖRDEN

Nasıl birlikte olmayalım ki?

Birlikte olmadığımızı düşünmek, hissetmek ve öyle yaşamak güçlü bir yanılsama olabilir. Bizim var olmamız birlik; birliğin ürünüyüz. İçimizde bir sürü yaşamlar var. O yaşamların bağlı olduğu birlik var.

Organ, organizma ve yaşam. Formlar zaten seni birlik olman için var ediyor ya da o şansı veriyor. Gökyüzündeki birliktelikler ve onların arasındaki zamansız ilişkiler bize birliğe dair fikirler veriyor. Onlar da dağılıp tekrar buluşuyorlar, yenileri oluşuyor; bizde de öyle, ama aramızda hız farkı olduğu için bize pek değişmez geliyorlar.

Dünya şu anda büyük bir değişim içinde ve tekrar birlikler kurulmak üzere dağılmalar yaşanıyor. Organizmaları yönetenler organlara zarar verdi ve yaşamın kalitesi değişti. İyi kalmaya gayretli insanlar ise kendilerini temiz tutup hayatın yüksek yönlerini aramaya ve birlikle hizalanmaya dikkat ediyorlar. Bu dergi de insanların düşüncelerinden, duygularından meydana geliyor.

Kova Çağı'nın eşiğinde, Balık Çağı'nın bireysel kahramanlık anlatısını geride bırakıyoruz. Önümüzdeki soru artık "Tek başıma ne başarabilirim?" değil; "Birlikte hangi yüksek ihtimali gerçeğe dönüştürebiliriz?"

Lammas'ın ilk hasadını komşuyla bölüşme geleneğinden Gurdjieff'in "birçok farklı insan" öğretisine, Buddha Dharma'nın Doğru Görüş'ünden Agni Yoga'nın çağrısına kadar, bu sayıdaki her yazı aynı ilmeğe dokunuyor: Tek başımıza taşıyamadığımız ışığı, birlikte taşıyabiliriz.

Bu sayıyı hazırlayan tüm yazarlarımıza ve bu satırları okuyarak bu birlikteliğin bir parçası olan sizlere teşekkür ederiz.

İyi okumalar.

İÇİNDEKİLER

5 **KALBIM AÇIK**
Olasılıkların En Kutsal Anı · Ümit Ünal

9 **KURAL XIII**
Grup Çalışması · Alice A. Bailey

10 **NEDEN BIRLIKTE DEĞILIZ?**
Ben · Biz · Hikâye · Ayşen Mısra Karaloğlu

11 **RÜZGÂRI SIRAYLA GÖĞÜSLEYENLERIN YOLCULUĞU**
Grup Bilincinin Göksel Anatomisi · Meral Benimser

19 **KOLEKTIF UYANIŞIN OKÜLT ANATOMISI**
Simya · Anatomi · Kelime · Meral Benimser

21 **BÜYÜK TAKAS**
Ruhların Güneş Sistemi Değiştirmesi · Meral Benimser

24 **NEDEN (ASLINDA) BIRLIKTEYIZ?**
Evrimsel Bir Mecburiyet · Meral Benimser

27 **LAMMAS**
Kelt Bayram Çarkı · Ebru Çilingir

29 **NEDEN BIRLIKTEYIZ?**
Bir Deneme · Damla Güleç

32 **GRUP RUHU**
Yeni Çağın Topluluk Bilinci · Özge Sevinç

34 **İKI RUHUN HIKÂYESI**
Kabala · Nil Alis Nugnes

38 **BIRÇOK FARKLI İNSAN**
Gurdjieff Köşesi · Dördüncü Yol · Maurice Nicoll

40 **İNDRA'NIN AĞI**
Birlikteliğin Bir Yansıması · Buse Yavuz

42 **AKORDU BOZULMUŞ ENSTRÜMANDAN NOTLAR**
Sorular · Rasim Can Gülderen

43 **İHTIYAÇ**
Cevap · Okan Toygun Öztürkler

44 **DOĞRU GÖRÜŞ**
Buddha Dharma Köşesi · Thich Nhat Hanh, Buda'nın Öğretisinin Kalbi

47 **ÇAĞRI**
Agni Yoga Serisi · Agni Yoga

© 2026 Işığın Mücevherleri
Bu eserin tüm hakları saklıdır. Işığın Mücevherleri'nin yazılı izni olmaksızın kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu eser, üç ayda bir çıkarılan ve ücretsiz yayımlanan bir e-dergidir.

Hem kedi hem de köpek balığı birlikte. İkisi de kendi doğasında, ikisi de olduğu gibi.
Aynı karede farklı yaşamlar.

BİR · LİKTE

OLASILIKLARIN EN KUTSAL ANI

Kalbim Açık

Açık bir kalp, dünyevi sınırlamalara karşı bir zaferdir.

YAZAN ÜMİT ÜNAL

Eski bir mezmur bilgece şöyle der: "Kalbim açık." Bunu söyleyen kişi temel çekim gücünü fark etti... Açık bir kalp, dünyevi sınırlamalara karşı bir zaferdir.

> *Evrensel Kardeşlik bir ütopya ya da sadece insani bir yardımlaşma ideali değildir; o, kozmik yapının ta kendisidir. Hepimiz aynı ilahi kaynaktan gelen yolcularız. Birimizin geride kalması, bütünün ilerlemesini yavaşlatır.*
>
> H. P. BLAVATSKY

Bir arada bir olabilmenin anlamlarına bakabilmek, burada bir baş dönmesi hareketiyle başlıyor. İlk beliren; yukarıdaki olası sayısız güneş sistemine dahil olan sayısız gezegenin, yıldızın ve ışıltının varoluşsal oluşumlarında taşıdığı, yansıttığı kimlikler ve vurgulu varoluş biçimleridir. Daha yakınımızda, içinde olduğumuz ve bizim baş dönmemizin temsili bir ifadesi olarak görünen solar döngüde, merkeze çekilen ritmik hareketlerimize aslında daha içeriden baktıkça; bunu, Herkül'ün görevleriyle tamamlanan yolculuğa başka bir eşitleme referansı gibi gözlemliyorum.

Solar ışığa çekilim ve ışıktan yeniden dağılan yansımalar ne çok, ne sayısız yaratıma eşlik ediyor. Sadece evreni tek başına algılayamamak gibi; o büyük ışık merkezinin ve yine bir baş dönüşü gibi üzerimizde dönen beyaz lunar ışığın, tüm gezegenler ile tüm evrenler gibi eklenerek oluşturduğu o tarifsiz, derin dönüşün ve dönüşümün yansımasıdır bu. Yukarıdaki ile aşağıdaki izdüşüme bakarken de çoğalan ve devamlı üretken bir düşünme biçimiyle sayısız olasılık doğuyor.

Her bir yaratılış hikâyesine insan odağından baktığımız o aralıktan; dengesini hâlâ anlamaya çalıştığımız, yeni paylaşımlar ve bilgilerin görünmek istenen hâle gelişleriyle yeniden anlamlandırmaya çabaladığımız varoluş hikâyelerimiz... İnsanı ve bağlamı olduğu uzantılarıyla, diğer yaratılışı bambaşka bir derinlik ve anlamla; mineral, bitki, hayvan, insan ve tanrı gibi tüm bu krallıkların arasındaki bağlantıları, birbirinin varoluş alanlarındaki ortak gelişimi ve ilerlemeleri görüyoruz.

Altında doğduğumuz yıldızlar, takımyıldızları ve gökyüzü fotoğraflarındaki gizemler; hangi ilerleme için hangi aşamada olduğumuzu anladığımız o astrolojik, matematiksel planları algılayabilme çabalarımızdır. Herkül'ün o zorlu sınavı ve on iki görevi arasında anladığımız, sayısız çarpanlı on ikiler...

Başarabilme kaygısından çok ilerlemenin, daha çok anlayabilmenin verdiği o aydınlanma anları... Bir arada olmanın ve yüksek ihtimallerin aşılabilmesi adına, ne çok "yukarısı" ile işaretli her şey! Birlikte ilerleyen, ortak bir amaç ve varoluş için yürüyenlerin her biri; diğerinden farklı bir aşamada, farklı güç ve odaklarıyla bu yolculuğu renklendiriyor.

> *Bir arada olmanın ve yüksek ihtimallerin aşılabilmesi adına, ne çok "yukarısı" ile işaretli her şey!*

Aynı anda yürürken, aslında kendine ait en baskın anın, bir diğerinden çok farklı bir anı da taşıdığı ne kadar özel bir durumdur bu. Herkül'ün her aşamada yükselen ve tamamlanan sınavının; sayısız ruhun her birinin başka bir aşamada, başka bir evredeki sınavıyla güçlendiğini görüyoruz. Aynı anda sayısız ruhla tüm aşamaların yaşandığı ve tüm canlı hatırlamalarıyla yol alışların sesinin, vurgusunun yükseldiği ne kadar etken bir yansıma...

Aynı anda her aşamayı canlı tutabilmek ve hatırlayabilmek... Bu olağanüstü, ruh kamaştıran, görkemli yolculuk; birbirinin etrafında dönen, yerçekiminden yükselen ruhların, toplulukların, kardeşliklerin ve yolcuların hikâyesidir. Aynı anda farklı renklerle nefes alan bir varoluşa ve varoluşlara saygı duyan; bunu başka bir şifa referansı ile sarmalayıp aktaran bu görev ne tarifsiz, ne büyüleyici!

Ustaların Sesinden

Zihni ve beyni öyle işleyen bir duruma getirmek için her türlü çaba gösterilsin ki insan kendi meditasyonundan sıyrılıp (kendi düşüncelerini gözden kaçırarak) ruhun krallığındaki düşünür hâline gelsin. Belki de bazıları için ruhun çaba içinde kendini organize etmesi, güçlerini yeniden yönlendirmesi ve taze, güçlü bir dürtüye hazırlanması yeni bir düşüncedir. Evrimin gücü altındaki tüm yaşam formları inisiyasyondan inisiyasyona geçer ve ruh da bu süreçten muaf değildir. Hayvan-insan ruhunun başka bir prensiple birleşmesi ve böylece doğadaki dördüncü krallığı meydana getirmesi gibi, insanlıktaki ruh da başka bir ilahi veçheyle temas arayışındadır. Bu temas kurulduğunda Tanrı'nın egemenliği yeryüzüne gelecektir; böylece fiziksel plan dönüştürülecek ve "milenyum" terimi altında sembolik olarak sunulan o ilginç dönem gelecektir.

O çağda Tanrı'yı bilenler, sadece bu bilgiyi arzulayanlara üstün gelecek; onların teması ve aktardıkları gücün sonuçları doğanın tüm krallıklarında hissedilecektir. Tüm formlar üzerinde egemenlik kurma ve sevgi dediğimiz bu ruhsal enerjinin aktarıcıları olarak hareket etme gücü, muzaffer güneş meleklerinin vadedilen ödülü ve meditasyon çalışmalarının değerli amacıdır. Tanrı'nın oğulları yeryüzünde, tam enkarne olmuş bir ifadeyle zafer kazanacaklar ve tezahür etmiş tüm formlara ışık — dolayısıyla yaşam— getirecekler. Bu, Mesih'in sözünü ettiği "daha bol yaşam"dır.

Bu durum, manevi âlemde kesintisiz bir meditasyonda yaşayan ancak dünyada çalışabilen gerçek Nirvana'nın başarısıdır. İnisiyasyonun işi; bir insanın her zaman merkezde yaşamasını ve ilahi enerjinin herhangi bir yöne doğru dağıtıcısı olarak hareket etmesini sağlamaktır.

ALİCE A. BAİLEY

> *Kozmik nizamın ritmi kalbimizdedir. Gökyüzündeki solar merkezden yayılan ışık, yeryüzündeki en küçük mineralin cevherinde titreşir. Yukarıda ne varsa aşağıda o vardır; zira hepimiz o tek, büyük, görünmez ışık merkezinin etrafında dönen yolcularız.*
>
> ÜSTAT KOOT HOOMİ

Sayısız nesillerin gözü önünde Adept sarsılmaz kayalıkların üzerinde Tapınağını inşa etti, Titan'ın yaşadığı SINIRSIZ DÜŞÜNCENİN KULESİNİ dikti ve eğer gerekirse gelecekte de yalnız yaşayacaktır. Oradan sadece her döngünün sonunda çıkacak ve insanlığın seçilmişlerini onunla iş birliği yapmaya, inançlı insanı aydınlatmada yardım etmeye davet edecektir. Ve biz bu döngüsel işimizi sürdüreceğiz; yeni düşünce kıtasının temelinin, karanlığın kardeşlerinin hiçbir karşı koymasının ve cahil öfkesinin galip gelemeyeceği denli sağlamlaşacağı vakte kadar filantropik denemelerimizden uzaklaştırmalarına izin

vermeyeceğiz. Fakat bu son zafer gününden evvel birinin feda edilmesi gerekmektedir ve biz sadece gönüllüleri kabul ediyoruz.

MAHATMA MEKTUPLARI, 8 TEMMUZ 1881

Doğa, kendi krallığının tüm parçalarını manyetik akrabalığın en ince ipleriyle birbirine bağlamıştır ve hatta bir yıldız ile bir insan arasında karşılıklı bir bağ mevcuttur; düşünce, elektrik akımından hızlı gider ve sizin düşünceniz de saf bir dürtüyle tetiklendiyse, beni muhakkak bulacaktır ve benim düşüncem de sizi bulacaktır ki zaten bulmuştur da ve çok defa zihninizde saklanmıştır. Sizinle farklı çalışma alanlarında olabiliriz ama bu alanlar yine de birbirinden tamamen ayrışmış sayılmazlar. Tıpkı bir dağcının zirveden aşağı baktığında gördüğü karanlık bir vadideki ışıklar gibi, her parlak düşünceniz ışıldayacak ve uzak dostunuzun ve mektup arkadaşınızın dikkatini çekecektir.

Ve gölgeler âlemindeki —bizim ve sizin dünyanız onun sınırlarının dışındadır— doğal iş birlikçilerimizi bu şekilde arayıp buluyorsak bunun sebebi, Yasamızın, Tathagata'nın en zayıf hakikat ışığının dahi parladığı kişiye yakınlaşmamızı buyuruyor olmasıdır; o hâlde sizin bizi kendinize çekmeniz bundan çok daha kolay olmayacak mıdır? Bunu anladığınız anda, nahoş kişilerin Topluluğa davet edilmesi sizi şaşırtmayacaktır. "Sağlıklıların hekime ihtiyacı yoktur, yalnız hastaların vardır." cümlesi kim tarafından söylenirse söylensin aksiyomdur.

MAHATMA MEKTUPLARI, ŞUBAT 1882

Teosofiye göre hiç kimse tek başına kurtulamaz veya aydınlanamaz. İnsanlık, tek bir organizma hâlinde maddeden ruha doğru toplu bir tekâmül süreci yaşar. Levi'nin bireysel majikal aydınlanma için önerdiği "irade terbiyesi" yazıları, Blavatsky tarafından "insanlığın ortak karmasını temizlemek ve birlikte yükselmek" adına birer rehber olarak kabul edilmiştir. Her iki düşünüre göre de tüm insanlar bu ortak "Ruhsal Plazma" içinde yaşar. Bir insanın yaydığı olumsuz bir düşünce veya egoizm, tüm insanlığın kolektif aurasını kirletir. İnsanlığın bir arada, uyum içinde olması dini bir zorunluluk değil, bu görünmez enerji ağı nedeniyle biyolojik ve ruhsal bir zorunluluktur.

Gerçeğin yalnızca sizin çıkarınız için gösterildiğini mi düşünüyorsunuz? Yüzyılların sessizliğini sadece bir avuç hayalperestin yararı için mi bozduğumuzu sanıyorsunuz? Karmalarınızın birleşen çizgileri, her birinizi ortak bir odak noktası olarak bu Topluluğa çekti; böylece her biriniz son doğumunuzdaki kesintiye uğramış başlangıçlarınızın sonuçlarını çözmeye yardımcı olabilirsiniz. Hiçbiriniz bunun Teosofi ile ilk karşılaşmanız olduğunu sanacak kadar kör olamazsınız. Bunun, etkilerin sebepsiz yere ortaya çıktığını söylemekle aynı şey olduğunu mutlaka anlamalısınız. Öyleyse bilin ki, bundan böyle bu ve bir sonraki enkarnasyonda manevi bilgeliğe ulaşmak için yalnız başınıza mı mücadele edeceksiniz, yoksa mevcut arkadaşlarınızla birlikte ve karşılıklı sempati ve özlemden büyük ölçüde yardım alarak mı mücadele edeceksiniz, bu artık her birinize bağlıdır. Herkese, hak edenlere, bereketler olsun.

MAHATMA MEKTUPLARI

> *Ruhlar dünyasında doğrusal bir zaman yoktur. Tek bir kozmik anda, binlerce ruh tekâmülün bambaşka renklerinde ve aşamalarında nefes alır. Birinin bittiği yerde diğeri başlar; hepsi aynı anda büyük bütünün şifa sarmalını canlı tutar.*
>
> ÜSTAT KOOT HOOMİ

> *Herkül, zodyak çarkının on iki kapısından geçerken sadece kendi adına değil, insanlık adına yürür. Her kapı, başarılması gereken bir ödev değil; ruhun genişleyen bilincinin, "yukarısı" ile hizalanarak ulaştığı birer aydınlanma anıdır.*
>
> DJWHAL KHUL

Sambhogakaya Çiçeği'nin Adım İzleri

Her birinden yayılan tüm titreşimler, ilahi plan içindeki dönüşümleriyle ortak olana, yani gerçek döngüye artarak ve dönüşerek ekleniyor; eklendikçe gücü ve ışığı daha çok artarak, dönüştürücü kuvvetiyle adeta yeni bir merkez yaratıyor.

Mineral, bitki, hayvan, insan ve Tanrı krallıkları… Kozmik yaratımlar, gezegenler, yıldızlar, takımyıldızları ve yönetenler… İrade ve güç, şefkat ve sevgi, aktif zekâ ve forma dönüşüm; harekete, sevgiye, ışığa ve sonunda saflaşarak, aydınlanarak, anlayarak asal olana eklenenler…

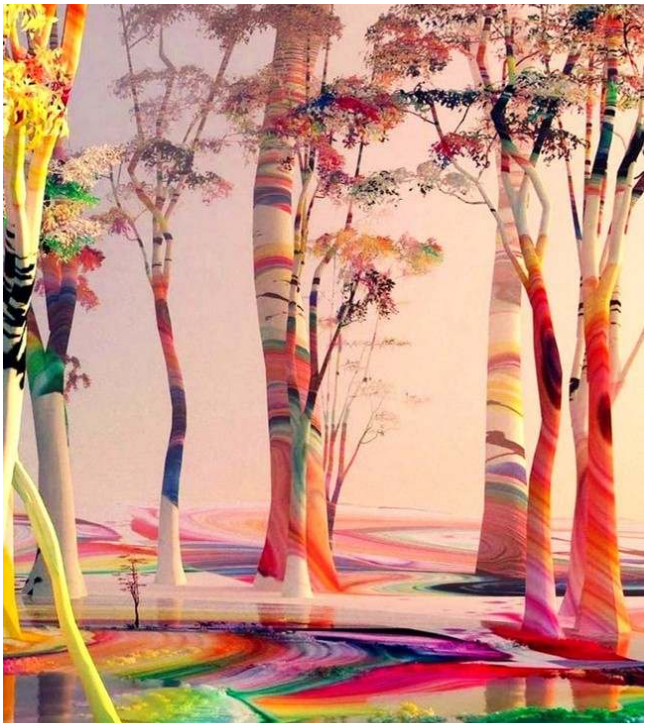
Birlikte olabilmenin ve olasılıkların en ideal olanına, ideal planın işleyişindeki o büyük ritme ve yeni dönüşmüş olana doğru bir akış bu. Birlikte, her adımda birbirini tamamlayan, birbirini şifalandıran, birbirine dokunan; her birinin yaratılış doğasına saygı duyarak,

anlayarak, ses vererek, işiterek ve duyumsayarak yola devam eden, "bir" olabilen bir birliktelik...

Yerde yeşillenen, her evrede bilinçte ve uyanışta filizlenen Sambhogakaya Çiçeği'nin, Şunyata gözüyle birbirine dokunan, birbirini tamamlayan ve sonra yeniden evrenin aurasındaki boşluklara uzanan, büyüyen, gelişen, iyileştiren ve iz bırakan doğası... Titreşimlerin yeniden onardığı ve başka bir görkemli estetikle yeniden inşa ettiği mucizeleri görünür kılan, tüm yollardaki o kutsal adım izlerine.

Kalp kapalıysa, hiçbir yalvarış veya emir yardımcı olamaz, hiçbir gözyaşı veya övgü yardımcı olamaz. Eski bir mezmur bilgece şöyle der: "Kalbim açık." Bunu söyleyen kişi temel çekim gücünü fark etti... Açık bir kalp, dünyevi sınırlamalara karşı bir zaferdir. Bazıları kalplerimizi dönüştürmek için çok geç olduğunu söyleyecektir. Bu düşünceyle cehaletlerini kanıtlıyorlar. "Geç" kelimesinin sözlüklerinden çıkarılması gerektiğini anlamıyorlar. Hayat sınırsız ve kesintisizdir ve hiçbir başarı için asla çok geç değildir.

MAHATMA'NIN F. ARUNDALE'YE MEKTUBU, EYLÜL 1884

Kalbim Açık

İçimden ve dışımdan yayılan tüm titreşimler,
İlahi planın kalbine doğru akıyor şimdi.
Dönüşüyor ortak olanda,
Ekleniyor o büyük, o gerçek döngüye.
Her bir döngüyle artarak,
Her bir adımla saflaşarak,
Işığı büyüyor, gücü parlıyor;
Ve evrenin bağrında, dönüştürücü gücüyle
yeni bir merkez doğuyor:

mineralin derin uykusuna,
bitkinin yeşeren rüyasına,
hayvanın hisseden kalbine,
insanın uyanan bilincine,
içimizdeki o ilahi Tanrı krallığına.

Yıldızlar, takımyıldızları ve kozmik yaratımlar,
Evreni yöneten ulu irade, güç ve aktif zekâ;
Şimdi hepsi formdan harekete,
Hareketten sevgiye,
Sevgiden saf ışığa doğru yükseliyor.

İdeal planın işleyişindeki o büyük ritme
teslim oluyorum.
Olasılıkların en kutsal, en kusursuz anındayız.
Biz, her adımda birbirini tamamlayanlarız.
Biz, birbirinin doğasına hürmet eden,
Birbirini duyan, işiten ve duyumsayarak
yola devam edenleriz.

Yerde yeşillenen her yaprakta,
Uyanışta filizlenen her bilinçte biz varız.
Şimdi, birbirimizin yaralarına dokunuyor
ve şifalandırıyoruz.
Evrenin aurasında bir çiçek açıyor:
Sonsuz boşluğun bağrından doğan
Sambhogakaya Çiçeği...

Şimdi onun yaprakları, Şunyata'nın bilge gözüyle birbirine dokunuyor.
Tüm eksikler tamamlanıyor,
Boşluklar kutsal titreşimlerle onarılıyor.
Ve evren, baştan aşağı görkemli bir estetikle yeniden inşa ediliyor.
Mucizeler görünür, yollar aydınlık,
adım izleri kutsaldır.
Biz biriz, biz bütünüz, biz o büyük ritmiz. ◆

GRUP ÇALIŞMASI

Kural XIII

Öğrencinin, en derindeki gizem kendisine gösterilmeden önce kavraması gerekenler

KAYNAK ALİCE A. BAİLEY

Öğrencinin, o en derindeki gizem kendisine gösterilmeden önce öğrenmesi ve kavraması gereken dört şey vardır: Birincisi, ışıyanın yasaları; ikincisi, manyetizasyonun beş anlamı; üçüncüsü, dönüşüm veya simyanın kayıp sırrı ve son olarak, kendisine aktarılmış olan Kelime'nin ilk harfi veya gizli egoik isim.

Bu kural daha fazla genişletilemez. Burada bütünüyle ele alınamayacak kadar muazzam gizemleri ve konuları kapsar. Bu kurallara dahil edilmesinin amacı; meditasyon, çalışma ve grup tartışmaları için bir konu oluşturmasıdır. Son kural son derece kısadır ve beş kelimeden oluşur.

İNİSİYASYON, İNSANİ VE SOLAR, KURAL XIII

Birincisi

> *Yeni öğrenciliğin öncelikle bir grup çalışması deneyi olduğu ve ana hedefinin gruptaki bireysel öğrencinin mükemmelleştirilmesi olmadığı sürekli hatırlansın.*

Bu ifadeyi temel ve zorunlu olarak görüyorum. Bireylerin birbirlerini tamamlamaları ve bütünlemeleri amaçlanmıştır ve niteliklerinin toplamı sonunda yararlı, spiritüel ifade yeteneğine sahip ve içinden spiritüel enerjinin insanlığa yardım için akabileceği bir grup sağlamalıdır. Yapılması gereken iş zihinsel düzlemdedir. Bireysel öğrencilerin hizmet alanları eskiden olduğu gibi aynı kalacaktır, ancak bireysel çabalarının farklı alanlarına, zaman geçtikçe daha da netleşecek olan bir grup faaliyeti ve yaşamı eklenecektir.

Bu nedenle ilk hedef grubu kaynaştırmak ve birleştirmektir; böylece gruptaki her bir kişi diğerleriyle yakın bir zihinsel uyum ve spiritüel iş birliği içinde çalışabilir. Bu kaçınılmaz olarak zaman alacaktır ve Hiyerarşi'nin bu yeni çabasının başarısı eleştirel olmayan bir tutuma ve grubun her bir üyesinin sevgi ruhunu dışa vurmasına bağlı olacaktır. Bunu başarmak bazı öğrenciler için oldukça kolay, diğerleri için ise çok zor olacaktır. Günümüzde pek çok yüksek dereceli insan analitik zihnin aşırı gelişimine sahiptir. Ancak zaman geçtikçe ve gerçek bir çaba gösterilirse kaynaşma süreci büyük bir ilerleme kaydedecektir. Dolayısıyla bu, her Üstadın grubunun ilk çabası ve Hiyerarşi'nin kendisinin —grup birliğinin— başarısı olduğu gibi, bizim de ilk çabamızdır.

— Yeni Çağda Öğrencilik I

BEN · BİZ · HİKÂYE

Neden Birlikte Değiliz?

Ben kimim? Biz kimiz? Birliktelik nedir?

YAZAN AYŞEN MISRA KARALOĞLU

Öncelikle gündemimizde bu soru olduğu için kendimizi şanslı hissedebiliriz. Çünkü yakın tarihe kadar atalarımızın değişmez ve yoğun gündemi kıtlık, salgın ve savaşken bugün neden birlikte olup olmadığımızı sorgulamak varoluşumuzda oldukça ileri bir adımdır.

Bizi biz yapan şeyler elbette özetlenemez nitelikte yoğun bir içeriğe sahiptir. Hepimiz aynı ve değişmeyen isimlerimizle, ancak saatler içinde binlerce kez değişen zihinlerimizin toplamı olarak yaşamaya devam ediyoruz. Peki bu yaşam yolculuğumuzda bizi bir araya getiren şey nedir? Bu soruyla kalırken şimdi kendimize bakalım...

Biz olabilmek için önce beni bilmek gerekir, değil mi? Ben kimim sorusunun cevapları geldikçe ve biz onları idrak ettikçe aslında "Ben kim değilim?"leri de keşfetmiş oluruz. Ve benler-ben değiller keşfi genişledikçe aslında inşa etme sürecine giriyoruz. Yaşamın inşaatçıları olarak her bir deneyimi, her bir anı birbirine dokumaya başlıyoruz. Sonra benzer dokumacılarla bir araya gelmenin mutluluğunu yaşadığımız anlar geliyor.

> *Yaşamın inşaatçıları olarak her bir deneyimi, her bir anı birbirine dokumaya başlıyoruz.*

Keşfetme, toplama ve inşa etmeyle geçen zaman ardından bireysel çabalarımızın hasadını paylaşma ihtiyacı doğuyor; çünkü paylaştıkça yeniden öğreniyor, deneyimliyoruz. Daha da güzeli, bunca seçeneğin mümkün olduğu dünyada öğrenme ve gelişme açlığımıza rağmen hâlâ onu da —bir zamanların kıymetlisini ve adanmışlık konusunu— yaşatmayı seçiyoruz.

Seçimlerimiz bizi bir araya getirmeye başlıyor, rastgele değil; sadece benzer seçimleri yapmış olanlar birbirini buluyor. İşte burası bizi "Neden birlikte değiliz?" sorusuna götürüyor. "Bir elin nesi var, iki elin sesi var." demiş atalarımız. Bu belki de bu sorunun en güzel cevabıdır.

Ve tüm araştırmalarımızın ve uğraşlarımızın içinde bazen de bakmak istediğimiz yerlerde yol arkadaşlarımız olsun istiyoruz. Çünkü birlikte anlam ve hikâye üretmenin tadını aldık bir kere. Anlam ve hikâyelerimiz ile varız ve görünüyor ki böyle var olmaya devam edeceğiz. ◆

GRUP BİLİNCİNİN GÖKSEL ANATOMİSİ

Rüzgârı Sırayla Göğüsleyenlerin Yolculuğu

Aynı yuvayı bulanlar, fırtınada dağılsalar da

YAZAN MERAL BENİMSER

Sürü Olmadan Birlikte Uçabilmek

Her sonbahar, kuzeyin soğuyan semalarından güneyin ılık, kadim topraklarına doğru sessiz bir çağrı yükselir. Bu çağrıya kulak veren leylekler, dünyasal sınırları, nehirleri ve denizleri aşacakları o epik göç yolculuğu için gökyüzünde bir araya gelirler. Bizler aşağıdan yukarıya, fiziksel gözlerimizin sığ sularından baktığımızda sadece bir kuş sürüsü görürüz; oysa gökyüzü o an, yukarısının iradesini aşağıya indiren canlı, devingen ve kutsal bir V geometrisiyle hizalanmaktadır.

Peki, kozmos neden bu muazzam göçü düzensiz bir kalabalıkla değil de, kusursuz bir V harfinin gizeminde yürütür? Ezoterik geleneklerde V geometrisi, dikey plandan yatay plana inen ilahi enerjinin, paratoner gibi tek bir odakta toplanıp sisteme dağılmasını sembolize eder.

En önde uçan leylek, rüzgârın o en sert, en hırpalayıcı direncini saf bir adanmışlıkla göğüsleyen liderdir. O kanat çırptıkça, arkasında uçan yoldaşının uçuşunu kolaylaştıran, onu yukarı doğru iten majikal bir momentum, bir kaldırma kuvveti yaratır. Tek başına bir bilincin asla kat edemeyeceği o uzun, uçsuz bucaksız mesafeler, bu ortak geometri sayesinde aşılır.

İşte tam bu noktada, Kova Çağı'nın o ezber bozan grup bilinci devreye giriyor: En öndeki lider yorulduğunda, egosuna ve tahtına bencilce tutunmaz. Bilir ki yukarıya odaklı bir hedefe yürünüyorsa, rüzgârı tek başına göğüslemek bir intihardır. Lider, hiç tereddüt etmeden sırasını savar ve arkaya geçer; arkadaki uyanmış aslan ise aynı sorumlulukla öne fırlayarak rüzgâra göğüs gerer. Güç, bireysel bir kibir aracı değil, bütünün hizalanması için sırayla taşınan kutsal bir emanettir.

> *Güç, bireysel bir kibir aracı değil, bütünün hizalanması için sırayla taşınan kutsal bir emanettir.*

Bu göksel ağın asıl mistik sırrı ise yolda saklıdır. Yolculuk esnasında leyleklerden biri güçsüz düşer, fırtınada yaralanır ya da sürüden geri kalırsa, kozmik yasa asla onun feda edilmesine izin vermez. Sürüden ayrılan iki yoldaş leylek, hemen onun yanına süzülür ve gökyüzünde daha küçük, daha korunaklı yepyeni bir V geometrisi inşa ederler. Zayıf düşen ruh yeniden uçabilecek, o kutsal enerjileri taşıyabilecek güce erişene kadar onun frekans

koruyuculuğunu üstlenirler. Gücünü ortak alana sunan, o alan tarafından asla yalnız bırakılmaz.

Dahası, bu epik yolculuk esnasında fırtınalar ne kadar sert eserse essin, ruhlar gökyüzünde birbirini kaybedip dağılsa bile, bahar geldiğinde binlerce kilometre öteden gelip yine aynı koordinatta, ortak inşa ettikleri o kutsal yuvada buluşurlar. Bu, hafızanın değil, frekansın göçüdür.

Kabalistlerin ve kadim inisiyelerin yüzyıllardır küçük gruplar hâlinde, ortak bir ahenkle çalışmasının sırrı tam olarak bu leylek uçuşunda gizlidir: Ortak bir amaca adanmış ruhlar bir araya geldiğinde, tekil akılların toplamını değil, o akılların çarpımıyla doğan bir dehadır açığa çıkan. Bizler de bu hayat sahnesinde rüzgârı tek başımıza göğüsleyemeyeceğimizi anladığımızda, egolarımızı o ortak alanda eritip sırayla yükü paylaşmaya mecburuz. Çünkü biliriz ki; en menzilli uçuş, sürü olmadan birlikte uçabilmeyi başaran uyanmış ruhların hizalanmasıdır. ◆

SEKOYALARIN SIRRI

Görünmez B-ağlar

Gökyüzünde V çizen leylekler bize devingenliği anlatırken, Sekoya ağaçları köklenmenin sırrını fısıldar.

YAZAN MERAL BENİMSER

Gökyüzünde V çizen leylekler bize devingenliği ve yükü paylaşmayı anlatırken, yeryüzünün en derinlerinde, binlerce yıldır ayakta kalan Sekoya ağaçları ise bize köklenmenin ve Biz olmanın sırrını fısıldar.

Sekoyalar, dünyanın en uzun ve en görkemli ağaçlarıdır; boyları yüz metreyi aşar, ağırlıkları tonları bulur. Dünyasal akıllar, bu devasa gövdelerin fırtınalara dayanabilmesi için toprağın metrelerce altına inen devasa kazık köklere sahip olması gerektiğini düşünebilir. Oysa botanikçiler toprağı kazdıklarında hayret verici bir durumla karşılaşırlar: Sekoyaların kökleri derine gitmez. Aksine, yüzeye çok yakın ve yatay bir düzlemde ilerler.

Bir Sekoya ağacı büyürken, köklerini yanındaki, onun yanındaki ve kilometrelerce ötedeki diğer tüm Sekoyaların kökleriyle kenetler. Toprağın altında, çıplak gözle görülmeyen muazzam bir canlı kök ağı örülür. Bir Sekoya asla yalnız değildir; o devasa gövde, aslında altındaki yüzlerce ağacın ortak gücüyle havada durmaktadır.

Fırtına vurduğunda, rüzgâr tek bir ağacı değil, tüm ormanı sarsmak zorundadır. Dahası, ağaçlardan biri hastalandığında veya kuraklık zamanı besinsiz kaldığında, o gizli ağ üzerinden diğer ağaçlar kendi özsularını ve minerallerini zayıf düşen yoldaşlarına aktarırlar.

İşte uyanmış ruhların birlikteliği de böyledir: “Neden birlikteyiz?” sorusunun cevabı, toprağın altındaki o görünmez, kenetlenmiş köklerde saklıdır. Her biri kendi gövdesiyle göğe yükselen güçlü bireyler, toprağın altında

egolarını esnetip birbirine bağlandığında, tek bir ağacın asla dayanamayacağı fırtınalar sadece o ortak ahenkli şarkıya dönüşür. 🔷

BİR HAYAL MEKTUBU

Eminim Şöyle Söylerdi...

Üstat D.K. bu çağın aşramik frekansından doğrudan bana seslenseydi

YAZAN MERAL BENİMSER

“Sizleri bir arada tutan şey, kişiliklerinizin birbirine olan dünyasal sevgisi ya da ortak zihinsel ilgileri değildir. Sizi bir arada tutan, Ruhun elektriği ve ortak bir plana olan adanmışlığınızdır. Yeni Çağ’da birliktelik, bireylerin kendi ışıklarını feda edip bir çorba içinde erimesi anlamına gelmez. Gerçek grup bilinci; her birinizin kendi içsel tahtında oturan birer merkez olarak kalması, ancak aranızdaki mesafeleri egosal savaşlarla değil, telepatik bir ahenk ve ritim birliğiyle kapatmasıdır.

Bana soruyorsunuz: ‘Birlikte neler mümkün?’ Şunu bilin ki; tek bir uyanmış ruhun yaydığı ışık doğrusal bir hat üzerinde ilerler. Ancak geometrik olarak hizalanmış, birbirinin alanına saygı duyan ve kalbî bir titreşim ortaklığı ile birleşmiş küçük bir grup adayın yarattığı enerji, dünyanın bulanık gri astral alanını yırtıp geçecek göksel bir enerji odağıdır. Tek başınıza yapamadığınız her şey, egonuzu ortak masada erittiğiniz an grubun kolektif dehası tarafından gerçekleştirilir. Eleştirmeyin, yargılamayın ve yoldaşınızın ritmine saygı duyun. Çünkü sizler, geleceğin kutsal ağının canlı ilmeklerisiniz.”

Eminim, çünkü şunu söylediğini de biliyorum: ◆

> *Bir grubun gücü, üyelerin birbirine olan bireysel sevgisine değil, ortak amaca duydukları ortak güvene ve hizalanmaya bağlıdır. Bireysel zihinler ortak bir ritimde birleştiğinde, tekil bir aklın asla ulaşamayacağı bir hat açılır. Bu hattan akan enerji, grubun toplamından çok daha büyüktür.*

HELENA ROERİCH · SABAH YILDIZIM

Urusvati'nin Şafağı

Bireysel savaşçılardan doğan ortak alev

YAZAN MERAL BENİMSER

Helena Roerich

Eski dünyanın bireysel ve yalıtılmış konfor alanlarında tek başına kalma ısrarı, adayı yaklaşmakta olan evrimsel rüzgârlar karşısında savunmasız bırakır. Kişiliğin sahte kalelerinde, kendi küçük doğrularıyla uyuşmuş olanlar için dışarıdaki her uyanış sarsıcı bir yıkım gibi görünür. Oysa yeni çağ, bizden bu yapay güvenlik duvarlarını feda etmemizi ve içsel yalnızlığımızdaki canavarlarla yüzleştikten sonra, kendi tamlığımızla meydandaki ortak kutsal ateşe yürümemizi talep eder. Çünkü biliriz ki; bireysel önderler devri kapanmış, yeryüzünün dikey paratonerini kuracak olan kolektif gövdenin şafağı sökmüştür.

> *Ayrı ayrı durduğunuzda, fırtınanın rüzgârı kıvılcımlarınızı söndürebilir. Ancak kıvılcımlarınızı tek bir odakta birleştirdiğinizde, fırtına o ateşi söndüremez; aksine sadece daha da körükler ve büyütür.*

Bir topluluk, boyun eğmiş kölelerin bir araya gelmesi değildir. Topluluk, bilincini özgürce ortak amaca sunmuş uyanmış iradelerin birliğidir. ◆

IŞIK İTTİFAKI

Saklı Sembol: Aeolian Arpı

Biz olmanın ışığı: birlikte parlayanlar

YAZAN MERAL BENİMSER

> *Tek başımıza karanlıkta parlayan birer yıldızız; yan yana geldiğimizde ise yeni çağın şafağıyız.*

Grup bilincinden ve uyanmış ruhların ortak bir alanda buluşmasından bahsettiğimizde, zihnimiz genellikle sınırları keskin yapılara ya da bireyselliği yok eden tek tip sistemlere kayar. Oysa Kova Çağı'nın enerjileri böylesine sahte bir adanmışlığı asla kabul etmez. Gerçek bir spiritüel topluluğun nasıl pürüzsüz bir omurgayla işlediğini, her bir bireyin kendi özgünlüğünü kaybetmeden bütüne nasıl hizmet ettiğini anlamak için okült tarihin en zarif, en saklı sembollerinden birine yönelmemiz gerekir.

Antik gizem okullarında ve simyacıların saklı öğretilerinde topluluk bilincini simgelemek adına kullanılan en özel enstrüman bu eşsiz arptır. Bu enstrümanın en majikal özelliği, hiçbir insan eliyle çalınmamasıdır. Bu arp, kadim tapınakların en yüksek, rüzgârı doğrudan alan pencerelerine bırakılır. İnsan iradesinin ya da bireysel hırsların dokunmadığı bir yerde, sadece yukarısının esintisini bekler.

Arpın anatomisine baktığımızda, yan yana duran pek çok tel görürüz. Tıpkı bir topluluğu oluşturan adaylar gibi, her bir telin kendine has bir kalınlığı, kendine özgü bir gerginliği ve kimseye benzemeyen özgün bir sesi vardır. Bu teller, kendi seslerini ispat etmek için birbirleriyle yarışmaya kalksa, bir tel diğerinin alanına ve gerginliğine müdahale etse ya da hepsi aynı anda kendi bireysel

şarkısını söylemeye çalışsa, ortaya sadece kaotik bir gürültü çıkar.

Ne zaman ki o teller, görünmez ve bilge bir el tarafından tek bir ana frekansta, ortak bir ritim ve hizalanmayla akort edilir; işte o an simya başlar. Tapınağın pencerelerinden içeri giren ilahi rüzgâr, bu hizalanmış tellerin arasından pürüzsüzce geçer. Arp, tek bir telin kendi başına asla çıkaramayacağı, insan kulağının duyabileceği en mistik, en göksel melodileri fısıldamaya başlar. Kozmik rüzgâr, tellerin özgün yapısını bozmaz; aksine onların farklı tınılarını bir araya getirerek bir ahenk yaratır.

İşte gerçekten birlikte hareket eden bir topluluk da tam olarak böyledir: İlahi rüzgârın içinden geçmesi için aynı amaçta hizalanmış bir rüzgâr arpıdır. Bizler kendimizi feda etmiyoruz, bireysel ışığımızı söndürmüyoruz. Sadece kendi içsel tahtımızda dik dururken, aramızdaki mesafeleri telepatik bir ahenkle kapatıp aynı kutsal ritme teslim oluyoruz. İşte o zaman, yeryüzünün hiç duymadığı o eşsiz müzik bizim üzerimizden tınlamaya başlıyor. ◆

SİMYA · ANATOMİ · KELİME

Kolektif Uyanışın Okült Anatomisi

Üç Sır

YAZAN MERAL BENİMSER

Bireysel gelişimin sarp, keskin ve dar yollarında yürüyen her aday, belirli bir eşiğe geldiğinde evrenin en korunaklı yasalarından biriyle yüzleşir: Tek bir ruhun elektriği, tekil bir bedenin kapasitesi ne kadar yüksek olursa olsun, ilahi olanın saf ihtişamını yeryüzüne tek başına indirmeye yetmez. Kova Çağı'nın enerjisi, insanlığı cemaatlerin sahte aidiyetlerinden özgürleştirirken, bizi uyanmış iradelerin kurduğu pürüzsüz hiyerarşiye davet eder. İşte bu davetin kalbinde, topluluk bilincinin mekanizmasını kuran üç büyük sır yer alır.

I. Kadim Simyanın Kayıp İlkesi: Büyük Taşın Çoklu Kristalizasyonu

Simyacılar yüzyıllardır meşhur Felsefe Taşı'nı tek bir laboratuvarda, tek bir elementle üretmeye çalıştılar ve çoğunlukla yanıldılar. Çünkü kadim ezoterizmin en saklı odalarında şu yasa yazar:

> *Felsefe Taşı, tek bir insanın ömrüne ve bedenine sığamayacak kadar büyük bir enerji taşır.*

Büyük Simya öğretisinin en derin sırrı şudur: Felsefe Taşı aslında tekil bir nesne değil, ortak bir geometride birleşmiş uyanmış ruhların ta kendisidir. Bu gizli süreç şöyle işler: Her bir aday, kendi içsel maddesini; yani korkularını, egosunu ve alt doğasının arzularını arındırarak saf, şeffaf birer kristal hâline gelir. Ancak tek başına duran bir kristal, üzerine düşen ışığı sadece kırar; onu büyütecek ve dönüştürecek güce sahip değildir.

Ne zaman ki bu arınmış kristaller ortak bir alanda, kusursuz bir hiyerarşi ve ritim birliğiyle yan yana gelir; o zaman her bir kristalin yüzeyi, diğerinin ışığını muazzam bir çarpanla yansıtmaya başlar. Açığa çıkan bu kolektif yansıma, tam ortada duran o kutsal boşlukta Kozmik Taşı berraklaştırır.

II. Okült Anatomi: Kolektif Çakra Sistemi ve Grup Antahkaranası

Bireysel gelişim yolculuğunda omurgamız boyunca yükselen yedi merkezi ve uyanış kanalı olan Sushumna hattını biliriz. Peki, gerçek bir spiritüel topluluk hizalandığında bu anatomi nasıl bir dönüşüm geçirir? İşte burası zihnin sınırlarını altüst eden o okült anatomidir.

Uyanmış bir grupta, her bir aday kendi gelişim seviyesine ve ışınına göre, bu kolektif organizmanın farklı bir çakra merkezini üstlenir. Kimi grubun irade merkezidir, kimi

kalp alanını tutar, kimi ise bilgeliği ve vizyonu besler. Bu yapı bir araya geldiğinde devasa bir grup omurgası açığa çıkar. Tek başınayken yukarıdaki monadik plana, yani ilahi kaynağa köprü kurmak, Antahkarana inşa etmek yıllar, bazen ömürler alır. Ancak grup bilincinde, herkes kendi güçlü olduğu merkezi ortak alana kilitlediğinde, dikey eksende bir Grup Antahkaranası yükselir. Bu köprü kurulduğu zaman muazzam bir sıçrama yaşanır.

Siz kendi bireysel yolculuğunuzda henüz tepe çakranızı tam anlamıyla açamamış olsanız bile, grubun ortak geometrisi bu merkezi sizin için de açık tutar. Aşağıdaki her bir aday, yukarıdan inen ışığı, bu grup bağlantısı sayesinde kendi bedenine zarar vermeden, pürüzsüzce topraklayarak deneyimler. "Birlikte neler mümkün?" sorusunun okült anatomideki cevabı tam olarak budur: Grup, seni kendi bireysel sınırlarının çok ötesindeki bir frekansa taşır.

Tek başına hiçbir insanın kaldıramayacağı bu ilahi şifa, dönüştürme ve idrak gücü, o odadaki boşlukta somutlaşır. Yani nihai simya, odadaki biz bilincinin yarattığı görünmez kristal geometriyle tamamlanır.

III. Ruach: Zamanı ve Mekânı Yaratan İlk Sesi Duymak

İbrani Kozmolojisi ve Sefer Yetsira'nın Sırrı

Kabalistlerin ve kadim inisiyelerin en gizli çalışmalarında kullandığı, kelimelerin ve sayıların ötesindeki majikal sır, ortak rezonans odasıdır. Sefer Yetsira evrenin kutsal harflerle ve sayılarla örüldüğünü söyler.

Bu kozmolojide her insan, doğduğu anın kozmik haritasıyla yeryüzüne inmiş canlı birer harf gibidir. Tek başına duran bir harf kendi sesini çıkarabilir ama tek başına bir anlam, bir yaratım cümlesi kuramaz. Kadim okullarda inisiyeler bir araya gelip daire oluşturduklarında, zihinlerindeki bireysel gürültülerini tamamen sustururlar. Sadece kendi içlerindeki özgün harfin, yani spiritüel misyonun sesini alana bırakırlar. Bu eyleme Tziruf denir.

YAŞAYAN KELİME

Bir araya gelip ortak bir amaç ile hizalandığımızda yaptığımız şey yeni bir şey inşa etmek değildir. O devasa Işık İnsanı'nı kendi aramızdaki görünmez bağlarla yeniden ayağa kaldırmaktır.

Teller ve niyetler hizalandığında, harfler havada birbirleriyle çiftleşmeye, birleşmeye başlar. İşte o an, topluluğun tam ortasında dünyasal dillerin çok ötesinde bir Kozmik Kelime tezahür eder. Biz buna egregor deriz ama asıl adı Yaşayan Kelime'dir. O kelime ortak alanda duyulduğunda, mekândaki zaman bükülür, şifa tam o anda gerçekleşir ve zihinlerden yüksek boyutlu anlam yüklemeleri fışkırır.

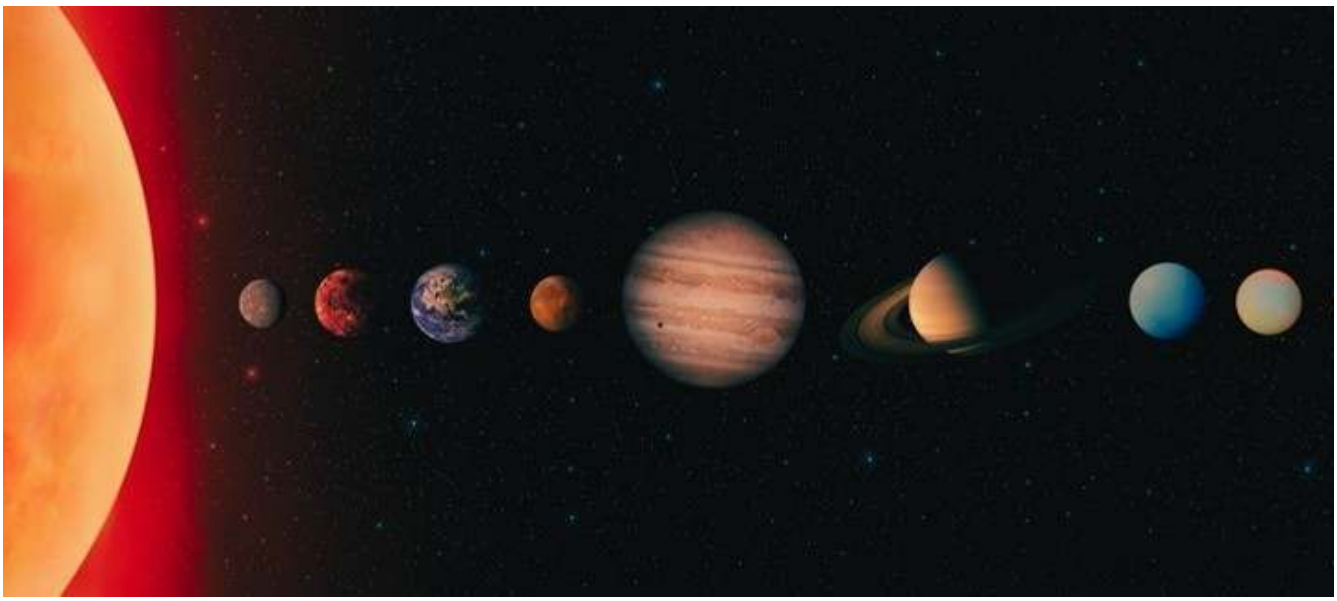
Bu üç büyük sırrın bizi getirdiği nihai eşik, dünyasal aidiyetlerin çok ötesindedir. Bizler bir topluluk oluşturduğumuzda sadece yan yana duran insanlar olmayız. Bizler, yukarıdaki tek bir Kozmik İnsanın, Adam Kadmon'un, yeryüzünde parçalanmış uzuvları olduğumuzu anlarız. ◆

RUHLARIN GÜNEŞ SİSTEMİ DEĞİŞTİRMESİ

Büyük Takas

İllüzyonların feda edilişi

YAZAN MERAL BENİMSER

> *Bizler bugün bu yeryüzünde yan yana gelip kutsal masayı kurduğumuzda, sadece bu hayatın fırtınalarına dayanmaya çalışmıyoruz. Bizler, bu Güneş Sistemi'nin o ağır, yoğun maddesinden hep birlikte özgürleşmek ve o büyük yıldızlararası göçü tek bir kozmik beden olarak başlatmak için kanat kanada hizalanıyoruz.*

Dünyasal zihin, ruhsal uyanışı ve gelişim yolculuğunu genellikle doğrusal, tekil bir hat üzerinde kurgular. "Ben bireysel olarak arınırım, kendi içsel ışığımı yükseltirim, aydınlanırım ve bu dünyadan özgürleşip giderim" yanılgısı, eski çağın spiritüel algısının bir ürünüdür. Oysa Kova Çağı'nın yüksek enerjileri, kozmik hiyerarşinin en korunaklı odalarında saklanan bir yasayı önümüze koyar: Hiçbir uyanmış ruh, tekâmülünü tek başına tamamlayıp bu Güneş Sistemi'nden mezun olamaz. Bir adayın kendi bedeninde yaydığı ışık ne kadar saf, frekansı ne kadar yüksek olursa olsun; bu tekil ışık Güneş Sistemi'nin dış sınırlarında bekleyen o derin uzayın kozmik radyasyonunu ve galaktik enerjileri tek başına göğüsleyemez.

Kozmik yasa, korumasız ve tekil bir bilincin bu büyük enerjinin içine fırlatılmasına izin vermez; çünkü tek bir ruh, galaksiler arası o muazzam boşluğa adım attığı an, o muazzam galaktik enerjiler altında eriyip yok olmaya mahkûmdur. Bu kozmik ambargo, ruhu cezalandırmak için değildir. Onu korumak ve evrensel bütünlüğe entegre etmek için konulmuştur. İşte bu yüzden, yolculuğun belirli bir aşamasından sonra dikey planda tek başına yükselmek imkânsız hâle gelir. Bizi bir sonraki boyuta taşıyacak olan şey, bireysel idraklerimizin büyüklüğü değildir; hemen yandaki ruhla kurduğumuz o görünmez bağın niteliğidir.

Üstatların dünyasında Aşramlar ya da yeryüzünde kurulan gerçek spiritüel topluluklar, sadece teorik bilgilerin paylaşıldığı birer eğitim okulu değildir. Onlar, dikey planda inşa edilen ve zamanı geldiğinde bilinci sistemler arası taşıyacak olan kozmik birer gemidir.

Güneş Sistemi'nden çıkış vakti yaklaştığında, uyanmış ruhlar içsel bir amaçla bir araya gelirler. Egolarını o ortak masada esneterek gökyüzündeki leyleklerin o kusursuz, rüzgâr kıran V geometrisini ya da toprağın altındaki kadim Sekoya ağaçlarının birbirine kenetlenen görünmez kök ağını kurarlar. Daha ilerisi var mı?

Sirius Eşiği: Kolektif Gölgenin Büyük Mezuniyeti

Güneş Sistemi'nin o nihai çıkış kapısına gelindiğinde, ruhlar tek tek kapıyı çalmazlar. O eşikten tek bir geometrik gövde, pürüzsüz bir kolektif organizma hâlinde geçilir. Çünkü galaksiler arası saf ve sonsuz boşluk, yalıtılmış egoların bireysel zafer çığlıklarını değil, sadece bütünleşmiş olanın o tekil sesini içeri kabul eder. O büyük kapı, tek başına parlamaya çalışan bir mum alevi için aşılmaz bir duvar olur; ancak kalpleri tek bir paratoner gibi hizalanmış bir ışık ittifakı için ardına kadar açılacak zamansız bir kapı olur.

Bu yüksek geçiş anında, bireysel idraklerin ve tekil başarıların tüm hikâyesi, o kutsal kapının önünde tamamen erir. Kadim üstatların "Büyük Sürünün Dönüşü" dediği bu uyanış, geride tek bir kayıp halka bile bırakmak istemeyen o mutlak sevgi ve irade yasasının ta kendisidir. İşte bu yüzden, yeryüzünde yan yana gelerek kurduğumuz her odak, milyarlarca yıl sonra o büyük kapıdan tek bir nefes olarak süzülüp geçecek olan o büyük Kozmik İnsanın zamansız ayak sesleridir.

Zamanın Ötesindeki İttifak: Geleceğin Geçmişi Kurtarma Sorumluluğu

Fiziksel aklın labirentlerinde kaybolmuş çağdaş insan için zaman, geçmişten geleceğe akan amansız bir nehir, topluluk ise yalnızlık korkusundan kaçıp sığınılacak korunaklı bir limandır. Oysa Kova Çağı'nın o ödün vermeyen enerjileri yeryüzüne indikçe, illüzyonların perdeleri birer birer yırtılır. Ezoterik kozmolojinin en saklı katmanları, sıradan zihinleri altüst edecek iki büyük evrensel yasayı önümüze koyar: Zamanın küresel girdabı ve mutlak yalnızlığın ittifakı.

Ezoterik zaman algısında geçmiş, şimdi ve gelecek doğrusal bir hat üzerinde akmaz. Evrensel hafızada zaman, tüm olasılıkların ve boyutların iç içe geçtiği küresel bir girdaptır. Bizler bugün bir araya gelip yeryüzünde o aşramik odağı sabitlemeye ve tek bir amaç birliğine ulaşmaya çalışırken, aslında bunu sadece bugünkü sınırlı irademizle ve fiziksel çabamızla yapmayız. Kadim kozmoloji kulaklarımıza şu sırrı fısıldar:

> *Kova Çağı'nın tam uyanmış, galaktik mezuniyetini çoktan tamamlamış olan Gelecekteki Biz, zamanı geriye doğru bükerek bugün buradaki bizleri bir araya getirmektedir.*

Bu perspektiften bakıldığında, ruhsal bir grupta filizlenen o görünmez bağlar, anlık idrak patlamaları ve ani frekans sıçramaları sıradan birer tesadüf değildir. Onlar, gelecekte çoktan inşa edilmiş ve kusursuzluğa ulaşmış olan o büyük kozmik yapının, zamanın yoğun katmanlarından bugünümüze düşen dikey gölgeleridir.

Bizler bu yolda yürürken aslında sıfırdan yeni bir şey inşa etmiyoruz. Bizler, gelecekte zaten başarmış olduğumuz o muazzam birlikteliğin mukaddes anılarını, zamanın bu yoğun ve ağır maddesinde parça parça hatırlıyoruz. Yaptığımız tüm çalışma, buradaki yoğunluğu, gelecekte bizi bekleyen o kusursuz aslına hizalamaktan ibarettir. Bu sır, adayların zihnini en çok zorlayan, egoyu en çok hırpalayan ama idrak edildiğinde ruhu ebediyen özgürleştiren en büyük inisiyasyon eşiğidir.

Kusursuz İttifak

Kendi boşluğunda tamamlanan ruhun kolektif alevle hizalanışı: sadece evrene ışık sızdırmak için bir araya gelmiş irade.

Fiziksel akıl, grup bilincini çoğunlukla bir muhtaçlık, onaylanma arzusu ya da ayrılık korkusundan kaçış olarak kurgular. İnsanlar, kendi içsel boşluklarıyla yüzleşmekten ve tek başlarına durmaktan korktukları için cemaatlerin, kabilelerin ve sahte spiritüel grupların konforlu gölgesine sığınırlar. Oysa bu sığınma arayışı, Kova'nın dikey ahlakına tamamen terstir.

Kova Çağı'nın yüksek frekansı tam zıt bir yasa ile çalışır. Bir insan, kendi içsel dünyasında tamamen tek başına kalıp, kendi canavarlarıyla cesaretle yüzleşmeden gerçek grup bilincine kabul edilemez. Ne zaman ki bir aday, "Ben tek başıma da tamım, bütünüm, kaynağa bağlıyım ve bu evrende dimdik durabiliyorum" der; işte tam o mutlak yalnızlık ve tamlık zirvesinde, yandaki tahtta oturan diğer tam, özgür ve yalnız Aslan'ı fark eder.

Gerçek grup bilinci, muhtaç ve yaralı ruhların birbirine yaslanarak ayakta kalmaya çalıştığı bir çadır değildir. Gerçek grup bilinci; kendi içinde mutlak özgürlüğe, bağımsızlığa ve yalnızlığa ulaşmış uyanmış ruhların, evrene çok daha büyük bir ışık sızdırmak adına özgür iradeleriyle kurduğu kusursuz bir ittifaktır.

> *Bizler, tek bir Kozmik Bilincin farklı pencerelerden dünyaya bakan canlı gözleriyiz.*

İlerisi ve nihai gerçek şudur: Bizler ayrı ayrı odalarda, birbirini yakmaya çalışan yalıtılmış mumlar değiliz. Bizler, bir gün görevimiz tamamlanıp hep birlikte

yeryüzü sahnesinden çekildiğimizde, geriye sadece tek bir saf ve ihtişamlı ışık bırakacak olan, tek bir Kozmik Bilincin farklı pencerelerden dünyaya bakan canlı gözleriyiz. 🔷

EVRİMSEL BİR MECBURİYET

Neden (Aslında) Birlikteyiz?

En yüksek ihtimal: birlikte zamansızlığı ve birliği deneyimleyebilmektir.

YAZAN MERAL BENİMSER

Bu konu başlığı önüme geldiğinde, ruhumun en derin yerinden yükselen o tanıdık soruyu sormadan edemedim: Biz neden aslında birlikteyiz?

Geçmiş yaşamların ve genetiğin getirdiği köklü, tek başına savaşmaya alışmış Güney Ay Düğümü Koç katılığıyla doğup; bu yaşamda her adımıyla uzlaşıyı, dengeyi ve ötekini görmeyi öğrenmeye mecbur bırakılan bir Kuzey Ay Düğümü Terazi olarak bu soruyu sormam gayet normal, hatta kaçınılmaz sanırım. Çünkü biliyorum ki; hayatımın en saf, en can yakıcı ve en dönüştürücü sınavları hep bu tam zıtlıktan, tam bu ilişkiler aksından geliyor. Kendimi korumaya çalıştığım o korunaklı kalelerden çıkıp, bir başkasının aynasında kendimi görmeye zorlandığım bu alan, yaşamın bana sunduğu en büyük gelişim alanı belli ki. İşte bu yüzden bu konuyu, birlikte olmayı romantik bir sığınak ya da "güvendeyim" hissi olarak görmeyi bir kenara bırakarak; ruhun kendi ezberlerini bozduğu, egonun tüm kalelerini yıkan ve bizi o yüksek bilince hazırlayan evrimsel bir mecburiyet olarak ele almak zorundayız.

İnsanlık, asırlardır birliktelikleri güvenli bir alan, egonun fırtınalardan kaçıp sığınacağı korunaklı bir liman olarak kutsadı. Toplumsal anlatı, kolektif bilincin uykusunu uzatmaktan başka hiçbir işe yaramayan afyonvari bir illüzyonu fısıldadı durdu kulaklarımıza: "Birini bul, eksik parçalarını tamamlasın, seni onaylasın, yaralarını sarsın ve seni rahat ettirsin."

Oysa yoldaki bir öğrenci için bu kabul, evrimsel bir intihardan farksızdır. Eğer kozmos, bilincin dikey planda yükselmesi üzerine kuruluysa, iki veya daha fazla bilincin yan yana gelmesi nasıl olur da bir rehavet aracı olabilir?

> *Bizler, inşa ettiğimiz o muazzam bireysel illüzyonları birbirimizin başına yıkmak için bir aradayız.*

Cevap, insan egosu için düşündürücüdür: Bizler, inşa ettiğimiz o muazzam bireysel illüzyonları birbirimizin başına yıkmak için bir aradayız. Bu bir uyum hikâyesi değildir; bu, kaçışı olmayan evrimsel bir sürtüşmedir.

Ancak sıradan insanların ilişkilerden, birlikte olmaktan beklentisi nedir? "Evleneyim, birini bulayım da kafam rahat etsin, huzur bulayım, hayatın yorgunluğunu onunla atayım." İşte bu beklentiler, birlikteliği bir rehavet aracına dönüştürür.

Tek başınayken herkes kendi krallığında bir hükümdar, kendi aynasında bir bilgedir. İnsan yalnızken, kendi karanlığını derinlik, katılıklarını ise prensip olarak ambalajlamakta son derece ustadır. Kendi illüzyonlarımızın tek sakini olduğumuz sürece, o

konforlu hapishaneden çıkış biletini asla alamayız. İşte tam bu noktada, o büyük üst akıl devreye girerse ne olur?

Birliktelik, iki egonun birbirini öğütmesidir. Karşındaki insan, senin en çok sakındığın, halının altına süpürdüğün, "ben buraları çoktan aştım" diyerek kibirlendiğin ne varsa, onları hiç çekinmeden yüzüne vuran canlı, tılsımlı bir aynaya dönüşür. Onun varlığı, senin kör noktalarını acımasızca aydınlatan bir ışıktır. O ışık ilk başta gözünü alır, canını yakar ve egonu törpüler. Çünkü biliyoruz ki evrimsel sürtüşme, doğası gereği kıvılcım çıkarır. O kıvılcım ya senin sahte benliğini yakacaktır ya da seni eskisinden daha parlak bir cevhere dönüştürecektir.

Kişisel gelişim ezberlerinin iddia ettiği gibi iki kişinin veya bir grubun bir araya gelmesi basit bir güç birliği ya da matematiksel bir sinerji (1+1=3) değildir. Gerçek yüksek ihtimallerin kapısı nasıl açılır?

Bu formül, bizi bilincin mutlak sıfır noktasıyla tanıştırır. Buradaki sıfır bir yok oluş değildir. Taraflar kendi bireysel isteklerini, haklılık iddialarını, savunma mekanizmalarını ve katı kimliklerini o kutsal alanda eritebilme cesareti gösterdikleri zaman işte bu sıfır doğar. İki insan veya bir topluluk bir araya geldiğinde egosal sınır çatışmalarına giriyorsa, orada sadece iki ayrı illüzyon çarpışıyor demektir. Oysa yüksek ihtimal, elementlerin kendi eski formunu feda ederek tamamen yepyeni, zamansız bir cevher doğurmasıdır. Ve artık bu süreç, lüks bir entelektüel tercih değil, evrimsel bir mecburiyettir.

Yaklaşan Kova Çağı, bireysel egoların tek başına hüküm sürdüğü korunaklı odaları hükümsüz kılıyor. Astrolojik aksın bir ucundaki Aslan'ın "benim aydınlanmam, benim başarım, benim sahnem" yanılsaması, Kova'nın yüksek zihin ağıyla altüst ediliyor.

Mağarasına Çekilip Tek Başına Bilgeleşenlerin Devri Kapandı

Sistem artık tekil savaşçılara inisiyasyon vermiyor. Kozmik yasalar bizi ya o birlikteliklerin ve grupların içinde eriyerek sıfır noktasından geçmeye mecbur bırakıyor ya da kendi illüzyonlarımızın enkazı altında kalma riskini önümüze koyuyor. Egonun korunaklı kalelerinden çıkıp sıfır noktasında erimeyi göze aldığımızda, önümüzde insan aklının sınırlarını aşan bir olasılıklar okyanusu açılır. Birlikte mümkün olanların yüksek ihtimallerini araştırmak, dünyasal bir ortaklığın sınırlarını ölçmek değil; bilincin birleşerek dikey hat üzerinde yapabileceği kozmik keşiflerin peşine düşmek demektir.

Peki, Bu Yüksek İhtimallerde Neler Saklıdır?

Tek bir insan bilinci, yapısı gereği bu yoğun dünya illüzyonunu tek bir açıdan gözlemler. İki veya daha fazla uyanmış bilinç saf bir adanmışlıkla hizalandığında ise, ortaya mekânsal bir derinlik çıkar. Birlikte mümkün olan en yüksek ihtimallerden ilki, ortak bir idrak mekanizmasıdır. Tek başınıza yıllarca tefekkür etseniz de çözemediğiniz varoluşsal düğümler, ortak alanın getirdiği uranyen şimşeklerle bir saniyede çözülür. Birlikteyken mümkün olan, tekil akılların toplamı değil; o akılların çarpımıyla doğan dikey bir dehadır.

Kova Çağı'nın en büyük vaadi, ortak vizyona sahip ruhların yeryüzünün frekansını dönüştürebilme gücüdür. Ruhlar saf bir niyetle bir araya geldiğinde, sadece kendi hayatlarını değil, çevrelerindeki kolektif alanı da şifalandıran canlı birer ışık merkezi hâline gelirler. Yüksek ihtimal; o birlikteliğin ürettiği enerjiyle, toplumsal dogmaların ve düşük frekanslı yapay ağların ötesine geçen, tamamen özgün ve yaratıcı projeleri yeryüzüne indirebilmektir.

Ruhsal planda birlikte olmanın en yüksek ihtimali, bu geçici dünya sahnesinde zamansız bir merkez inşa etmektir. Koşullar ne olursa olsun, fırtınalar ne kadar sert eserse essin, o kutsal alana sadık kalan ruhlar, birbirlerinin gelişimini hızlandıran kadersel birer koruyucuya dönüşürler. En yüksek ihtimal; şu anın içinde birlikte zamansızlığı ve birliği deneyimleyebilmektir.

Tarih sayfaları birlikte olmayı teolojik olarak Âdem ve Havva'nın o kadim bölünmüşlükten sonra birbirinde yeniden "Bir"i arama hikâyesiyle başlattı. Kova Çağı'nda ise tarih, döngüsünü tamamlıyor.

Bugün yan yana geldiğin partnerinle, eşinle ya da parçası olduğun o ruh ailenden insanlarla tesadüfen bir arada değilsin. Uranyen bir çekim kuvveti, aynı frekanstaki ruhları kaçınılmaz bir hızla birbirine doğru yönlendiriyor. Sistem seni o insanlara mecbur etti; çünkü senin en sert ego kabuğunu kıracak çekiç, sadece ve sadece o insanlarda mevcut.

Bizler bu hayat sahnesinde birbirimizi pışpışlamak, sahte benliklerimizi alkışlamak için bir arada değiliz. Bizler, birbirimizin gözündeki perdeleri kaldırmak, sahte cennetlerimizden kovulmak ve bizi biz yapan tüm illüzyonları yerle bir ederek asıl hakikatimize uyanmak için mecburuz bu birlikteliklere... ◆

> *Çünkü biliyoruz ki; en yüksek çağrı, bizi alt doğanın uyuşuk sığınağına hapseden parmaklıklar değil, bizi gerçeğe zincirleyen tüm yalanları paramparça eden yıkıcı, dönüştürücü ve kutsal evrimsel ateştir.*

KELT BAYRAM ÇARKI

Lammas

İlk hasadın bereketi ve birlikte çoğalmanın hatırlanışı

YAZAN EBRU ÇİLİNGİR

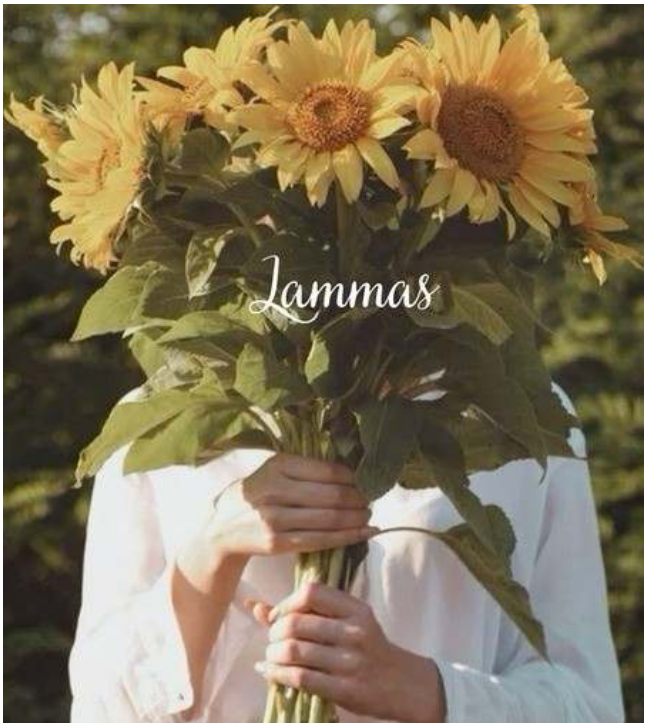

Toprak, kendisine emanet edilen tohumu acele etmeden büyütür; yağmuru bekler, güneşi bekler, rüzgârı bekler. Sonra bir gün, aylar süren sessiz ve derinden giden emeğin karşılığı başaklara dönüşür. İşte Lammas, doğanın bu görünmez emeğinin görünür hâle geldiği o kutsal eşiğin adıdır.

Her yıl 1 Ağustos civarında kutlanan Lammas, yazın sonuna yaklaşırken gerçekleştirilen ilk hasat bayramıdır. Kelt dünyasında Lughnasadh adıyla bilinen bu kadim kutlama, Hristiyanlık döneminde İngiltere'de Lammas adıyla anılmaya başlamıştır. Sözcük, Eski İngilizcedeki *hlaf-mæsse*, yani "ekmek ayini" ifadesinden gelir. Yeni hasat edilen buğdaydan yapılan ilk ekmek kutsanır, ardından bütün toplulukla paylaşılırdı. Çünkü kadim anlayışa göre ilk ürünün bereketi tek bir eve değil, bütün çembere aitti.

Lughnasadh geleneğinin kökeni ise Kelt mitolojisinin en önemli figürlerinden biri olan Lugh'a dayanır. Anlatıya göre Lugh, kendisini büyüten üvey annesi Tailtiu'nun anısını yaşatmak için bu festivali düzenler. Rivayetlerde Tailtiu'nun, insanların tarım yapabileceği alanlar açabilmek için ormanları temizlerken yaşamını yitirdiği anlatılır. Bu yönüyle Lughnasadh yalnızca bolluğun değil; emeğin, fedakârlığın ve geride bırakılan köklü bir mirasın da anıldığı özel bir zamandır.

Eski İrlanda'da bu günlerde insanlar kilometrelerce yol kat ederek bir araya gelirdi. Panayırlar kurulur, atletizm yarışmaları düzenlenir, ozanlar şiirlerini okur, zanaatkârlar ürünlerini sergiler ve aileler yeniden buluşurdu. Hasat, yalnızca toprağın verdiği ürünün kutlanması değil; toplumun yeniden aynı çemberde buluşması anlamına gelirdi. Belki de Lammas'ın yüzyıllar boyunca unutulmamasının nedeni tam olarak budur. Çünkü bereket, yalnızca elde edilen ve saklanan bir şey değildir; paylaşıldığı sürece yaşamaya devam eder.

İlk pişen ekmeğin komşuyla bölüşülmesi, sofraya gelen yabancıya yer açılması ya da hasadın bir kısmının ihtiyaç sahiplerine ayrılması yalnızca güzel bir gelenek değil, yaşamın devamlılığına duyulan ortak saygının da ifadesiydi. Kadim toplumlar için bolluk, tek başına tutulduğunda eksilen; paylaşıldığında ise katlanarak çoğalan bir nimetti.

Aradan yüzyıllar geçti. Bugün çoğumuz başak biçmiyor, kendi ekmeğimizi taş fırınlarda pişirmiyor ya da büyük hasat şenliklerine katılmıyoruz. Fakat Lammas'ın taşıdığı anlam bugün de canlılığını koruyor.

> *İnsan yalnızca toprağı değil, kendi hayatını da hasat eder. Bir yıl boyunca verdiği emek, sabırla büyüttüğü ilişkiler, tamamlamak için mücadele ettiği işler ve geride bırakmayı başardığı korkular da bu hasadın bir parçasıdır. Bunların her biri, insanın görünmeyen hasadıdır.*

Tam da bu yüzden durup kendimize şu soruları sormaya ihtiyaç duyarız: Bu yıl içimde gerçekten neyi büyüttüm? Sahip olduklarımın ne kadarı emekle, ne kadarı sabırla filizlendi? Ve en önemlisi, bu bereketin ne kadarını başkalarıyla paylaşabiliyorum?

Kadim geleneklerin bize bıraktığı en kıymetli öğretilerden biri şudur: Hiçbir hasat yalnızca tek bir kişinin emeği değildir. Toprağın yağmura ihtiyacı vardır. Tohum güneş olmadan filizlenemez. İnsan ise insanla tamamlanır.

Bugün ihtiyacımız olan şey, eski hasat şenliklerini olduğu gibi yeniden kurmak değil; onların taşıdığı birlik ruhunu kendi hayatımıza taşıyabilmektir. Bir dostu sofraya davet etmek, uzun zamandır görüşmediğimiz bir yakını aramak, bir komşuyla ekmeğimizi paylaşmak ya da hiçbir karşılık beklemeden birine gönülden destek olmak da bu ruhun bir parçasıdır. Çünkü en güçlü ritüeller çoğu zaman gösterişli törenlerde değil, gündelik hayatın içindeki samimi davranışlarda kendini gösterir.

LAMMAS İÇİN KÜÇÜK BİR GELENEK

1 Ağustos akşamı kendinize sade bir masa hazırlayın. Masaya bir parça ekmek, mevsim meyvelerinden birkaçı, bir bardak su ve bir mum koymanız yeterlidir.

Mumu yakmadan önce birkaç dakika sessizce oturun. Geçtiğimiz yıl boyunca yaşamınıza dokunan, size görünmez bağlarla destek olan insanları düşünün. Yol gösterenleri, birlikte üretip emek verdiğiniz kişileri ve hatta sizi zorlayarak olgunlaştıran deneyimleri hatırlayın. Her birini tek tek hatırlayın ve içinizden sessizce teşekkür edin.

Ardından ekmekten küçük bir parça koparın ve şu niyetle yiyin: *"Tıpkı toprağın bereketini cömertçe sunduğu gibi, ben de yaşamımın bereketini paylaşabilecek gönül açıklığına sahip olmayı diliyorum."*

Mumu birkaç dakika daha yanık bıraktıktan sonra ertesi gün ekmeğinizi ya da meyvenizi bir yakınınızla paylaşın ya da ihtiyacı olan birine ikram edin.

Lammas'ın özü yalnızca hasat etmek değildir. Asıl mesele, o hasadın bereketini birlikte çoğaltabilmektir. Bereket paylaşıldığında eksilmez; yeni hayatlara, yeni topraklara kök salar. Belki de yüzyıllardır kulaktan kulağa aktarılan en sessiz hakikat budur: İnsan, sahip olduklarıyla değil; paylaştıklarıyla zenginleşir. ◆

BİR DENEME

Neden Birlikteyiz?

Parçaların toplamından fazlası üzerine

YAZAN DAMLA GÜLEÇ

“Neden birlikteyiz?” sorusu ilk bakışta sosyal ya da duygusal bir soru gibi görünür. Oysa bu sorunun kökleri, felsefenin en eski metafizik önermelerinden birine uzanır: bütün, parçalarının toplamından fazladır. Bu yazı, bu tek cümlelik önermenin nasıl 2400 yıllık bir yolculukla —Aristoteles’in metafiziğinden Randall Collins’in entelektüel tarih sosyolojisine, oradan da Türker Kılıç’ın çağdaş nörobilim ve yaşam felsefesine— taşındığını izleyecek. Amacımız, “birlikte olmanın” neden sadece hoş bir tercih değil, gerçekliğin bizzat kendisini kuran bir ilke olduğunu göstermek.

I. Aristoteles: Bütünü Bütün Yapan Nedir?

Aristoteles, *Metafizik*’in Z kitabında, bir bütünün onu oluşturan öğelerin sıradan bir yığını (*heap*) olmadığını tartışır. Kendi örneğini kullanırsak: bir hece, kendisini oluşturan harflerden farklı bir şeydir. Harfleri ayrı ayrı bir kâğıda dizseniz hece ortaya çıkmaz; harflerin belirli bir düzen (*taxis*) içinde bir araya gelmesi gerekir. Harfleri parçalayıp inceleyebilirsiniz, ama hece dediğiniz şeyi hiçbirinde bulamazsınız; çünkü hece, harflerde değil, harflerin ilişkisinde yaşar.

Bu sezgi, Aristoteles’in daha geniş form-madde (hylomorfizm) öğretisiyle iç içedir. Ona göre bir şeyi gerçekten o şey yapan yalnızca maddesi değil, o maddeye şekil veren formudur, yani düzenleme ilkesidir. Bir piyano tuşu, piyanodan söküldüğünde artık bir “tuş” değildir; yalnızca cilalı bir tahta ve fildişi parçasıdır. Onu tuş yapan şey, tellerle, çekiçle, pedalla kurduğu mekanik ve müzikal ilişkidir. O ilişki koptuğunda elinizde kalan yalnızca bir nesnedir, artık bir işlev değil.

Parça, bütünden bağımsız var olamaz; anlamını bütün içindeki konumundan alır. İşte “neden birlikteyiz” sorusuna verilecek ilk ve en eski yanıt burada saklıdır: çünkü ayrıldığımızda, bütünün bize verdiği anlamı da kaybederiz.

II. Emergence: Aynı Fikrin Bilimsel Adı

Aristoteles’ten yaklaşık 2200 yıl sonra, 19. yüzyıl İngiliz emergentist filozofları (Mill, Lewes, Broad) aynı sezgiyi sistemli bir kavrama dönüştürdüler: *emergence* (belirim/türeme). Fikir basit ama güçlüdür: bazı sistemler, parçalarının hiçbirinde bulunmayan yeni özellikler sergiler. Bu özellikler yalnızca parçalar belirli bir düzende etkileşime girdiğinde ortaya çıkar.

Günlük hayattan örnekler bu fikri somutlaştırır. Hidrojen yanıcıdır, oksijen yanmayı destekler; ikisi belirli bir moleküler düzende birleştiğinde ortaya çıkan su ise

yangın söndürür. Tek bir nöron düşünemez, hissedemez; ama milyarlarca nöron belirli bir bağlantı örüntüsünde bir araya geldiğinde bilinç dediğimiz şey ortaya çıkar. Bir orkestrada her müzisyen kendi notasını çalar, ama senfoni, armonisi ve duygusal etkisiyle, tek tek çalınan notaların toplamından fazlasıdır.

Burada kritik bir nüans var: bazen bütün, parçaların toplamından az da olabilir. Uyumsuz parçalar bir araya geldiğinde birbirini sınırlayabilir, çatışabilir. Demek ki mesele yalnızca "bir araya gelmek" değil, birlikteliğin kalitesi ve düzenidir.

III. Randall Collins: Fikirler de Yalnız Doğmaz

Emergence fikrini fiziksel ve biyolojik sistemlerin ötesine, insan zihninin en soyut ürünü olan felsefi düşünceye taşıyan isimlerden biri sosyolog Randall Collins'tir. *The Sociology of Philosophies* (Dünya Felsefe Tarihinin Oluşumu) adlı devasa çalışmasında Collins, çarpıcı bir iddiada bulunur: felsefi fikirler, tek başına dâhi zeki bireylerin ürünü değildir; entelektüel ağların, öğretmen-öğrenci zincirlerinin ve rakip çevrelerin ürünüdür.

Collins'in "dikkat uzayı" (*attention space*) kavramı bunu somutlaştırır: herhangi bir dönemde entelektüel tartışmanın merkezinde aynı anda ancak sınırlı sayıda rakip pozisyon barınabilir. Bir düşünürün "büyüklüğü" bireysel zekâsının toplamından değil, o dikkat uzayındaki ilişkisel konumundan doğar. Aynı zekâ düzeyindeki biri, farklı bir ağ konumunda olsaydı tarihe hiç geçmeyebilirdi.

Collins'in verdiği en çarpıcı örneklerden biri Song Dönemi Çin'inde Zhu Xi'nin (Chu Hsi) Neo-Konfüçyüsçü sentezidir. Zhu Xi tek başına yeni bir felsefe icat eden bir deha değildir; onun yaptığı, kendisinden önce dağınık duran Konfüçyüsçü etik, Budist metafizik ve Taoist kozmoloji unsurlarını yeni bir düzende birbirine eklemlemektir. Bu üç geleneğin hiçbiri tek başına Neo-Konfüçyüsçülüğü açıklamaz; ortaya çıkan sentez, öğelerin belirli bir ilişkisel yapıda bir araya gelmesinden doğar, tıpkı Aristoteles'in harflerinin diziliş değiştiğinde yeni bir hece doğurması gibi.

Hatta bu ilkenin en ironik uygulaması Aristoteles'in kendisidir: Collins'in optiğinden bakıldığında, Aristoteles de Akademia'nın (Platon'un okulu) rakip ve müttefik ağının bir düğüm noktasıdır. "Bütün parçalarından fazladır" diyen filozof, kendi felsefi büyüklüğünün de tam olarak bu ilkeye tabi olduğunun belki de farkında değildi.

Buradan ikinci yanıt çıkar: çünkü fikirlerimiz bile yalnız başımıza değil, başkalarıyla kurduğumuz ilişki ağında şekillenir.

IV. Türker Kılıç: Yaşamın Kendisi Bir Bağlantısallık Ağıdır

Aynı ilke, günümüzde bir beyin cerrahının kaleminden çok daha somut ve kişisel bir dille yeniden karşımıza çıkıyor. Türker Kılıç, *Yeni Bilim: Bağlantısallık – Yeni Kültür: Yaşamdaşlık* ve *Nasıl Daha İyi ve Güzel Bir Yaşam Kurarız?* adlı kitaplarında merkezi tezini şöyle özetler: en yetkin bilgi işleme sistemi insan beyni değil, yaşamın kendisidir; biyolojik ve fiziksel her varlık muazzam bir bağlantısallık ağı içinde var olur.

Kılıç'ın ikinci kitabındaki formülasyon, Aristoteles'in önermesinin neredeyse birebir güncel çevirisidir: kitapta bütünü oluşturan parçalardan ziyade, o parçalar arasındaki ilişkinin tüm sistem üzerindeki belirleyiciliği üzerinde durulur. Nöronlar tek tek incelendiğinde zihin bulunmaz; zihin, nöronların bağlantı örüntüsünde, yani konnektomda ortaya çıkar.

> *İnsanın kendini merkeze koyması, ormanın yaprak için var olduğunu sanmaya benzer bir yanılsamadır.*

Kılıç'ın en güçlü imgesi belki de "orman ve yaprak" metaforudur: insanın kendini merkeze koyması, ormanın yaprak için var olduğunu sanmaya benzer bir yanılsamadır; oysa gerçek ilişki tam tersinedir. Bu, Aristoteles'in "parça, anlamını bütünden alır" ilkesinin ekolojik ölçekte yeniden söylenişidir: insan (yaprak), yaşam ağından (ormandan) koptuğunda anlamını yitirir.

Kılıç'ın kitaplarındaki bir başka önemli katkı, klasik emergence anlayışına eklediği süreç ve zaman boyutudur: sistemler birbirini dönüştürür; parçalar önce kendilerini, sonra da bütünü değiştirir. Bu, Collins'in etkileşim ritüeli teorisiyle de örtüşür: her etkileşim katılımcıları (parçaları) dönüştürür, bu dönüşüm birikerek ağın (bütünün) kendisini değiştirir. Aristoteles'in statik form-madde ilişkisinden farklı olarak, hem Collins hem Kılıç bütünü sabit bir yapı değil, sürekli yeniden kurulan bir süreç olarak görür.

Buradan üçüncü ve en somut yanıt çıkar: çünkü biyolojik olarak da yalnız bir varlık değiliz; bağlantısallık, yaşamın kendisinin işleyiş ilkesidir.

V. Üç Düzey, Tek İlke

Aristoteles'ten Collins'e, Collins'ten Kılıç'a uzanan bu hat, aynı temel sezginin farklı ölçeklerde tekrar tekrar keşfedildiğini gösterir:

DÜŞÜNÜR	ALAN	"BÜTÜN"ÜN KAYNAĞI	ANAHTAR KAVRAM
Aristoteles	Metafizik / Ontoloji	Form: maddeye düzen veren ilke	Hylomorfizm
Emergentistler (Mill, Lewes, Broad)	Doğa felsefesi	Sistemin düzenlenme biçimi	Emergence
Randall Collins	Sosyoloji / Entelektüel tarih	Ağ yapısı, etkileşim ritüelleri	Dikkat uzayı
Türker Kılıç	Nörobilim / Yaşam bilimi	Bağlantısallık, konnektom	Yaşamdaşlık

Bu tablonun gösterdiği şey şudur: gerçeklik, parçalarda değil, parçalar arası ilişkinin örgütlenme biçiminde ikamet eder. Bu önerme MÖ 4. yüzyıldan 21. yüzyıla, metafizikten sosyolojiye, sosyolojiden nörobilime taşınırken hiç değişmedi; yalnızca her dönemin kendi bilimsel diliyle yeniden söylendi.

> *Yalnızlık, sistemden koparılmış bir parçanın geçici hâli; birliktelik ise, her düzeyde gerçekliğin kurucu ilkesidir.*

Sonuç: "Neden Birlikteyiz?" Sorusunun Yanıtı

Bu üç düşünürü yan yana okuduğumuzda, "neden birlikteyiz" sorusuna verilebilecek yanıt artık duygusal bir tercihten çok daha derin bir zemine oturur: Birlikte oluşumuz, bir seçim meselesinden önce bir varoluş meselesidir.

Aristoteles'in hecesi harflerinden koptuğunda hece olmaktan çıkar; Collins'in filozofu ağından koptuğunda "büyük düşünür" olma imkânını kaybeder; Kılıç'ın insanı yaşam ağından (ormandan) koptuğunda anlamını ve işlevini yitirir. Her üç düzeyde de izolasyon, yalnızca yalnızlık değil, bir eksilmedir. Bütünden kopan parça, yalnızca destek kaybetmez; kendisini o parça yapan ilişkisel kimliği de kaybeder.

Bu bakış açısı bize şunu söylüyor: birliktelik, bireyin üzerine sonradan eklenen bir "artı" değil, bireyin kendisini var eden zemindir. Tıpkı harfin ancak hecede anlam kazanması, düşünürün ancak ağında "büyük" olabilmesi, nöronun ancak konnektomda zihin üretebilmesi gibi, biz de büyük olasılıkla ancak birlikte olduğumuzda tam olarak kendimiz oluruz.

Sorunun kendisi de aslında bunu ele veriyor: "Neden birlikteyiz?" diye sormak, zaten birlikte olmanın bir istisna, yalnızlığın ise doğal hâl olduğunu varsayıyor. Oysa Aristoteles'ten Kılıç'a uzanan bu hat, tam tersini öneriyor: ◆

YENİ ÇAĞIN TOPLULUK BİLİNCİ

Grup Ruhu

Güzellik, benzerlikten değil; uyumdan doğar.

YAZAN ÖZGE SEVİNÇ

İnsan, uzun zamandır bireyselliğin doruğuna tırmanıyor. Kendini tanımaya, sınırlarını aşmaya, kendi hakikatini bulmaya çalışıyor. Bu arayış kıymetli… Ancak bir noktada insan, tek başına çıktığı yolculuğun, Simurg kuşu gibi, aslında başka kuşlarla, yolcularla kesişmek için var olduğunu fark ediyor ve yolculuğu aslında kendinden kendine yapıyor.

Bu yolculuk hep devam edecek, ancak yaşadığımız çağ büyük bir dönüşümün eşiğinde duruyor. Bu dönüşüm yalnızca teknolojik, ekonomik ya da sosyal değil; aynı zamanda bilinçle ilgili bir dönüşüm. Belki de insanlık ilk kez bu kadar güçlü bir şekilde şu soruyla karşı karşıya: Birlikte yaşamayı gerçekten biliyor muyuz?

Yüzyıllar boyunca gelişim, Balık Çağı'nda büyük ölçüde birey üzerinden tanımlandı. Güçlü bireyler, büyük liderler, dâhiler ve kahramanlar ön plandaydı. Oysa yeni çağın, yani Kova Çağı'nın eşiğinde beliren bilinç, farklı bir yönü işaret ediyor. Artık mesele tek başına parlamak değil; birlikte anlamak, hissetmek, ışık olabilmek.

Ezoterik öğretilerde "grup ruhu", yalnızca aynı ortamda bulunan insanların toplamı değildir. Grup ruhu; ortak bir ideale, ortak bir hizmet anlayışına ve ortak bir bilinç frekansına yönelen insanların oluşturduğu canlı bir organizmadır. Böyle bir birliktelikte birey kaybolmaz; aksine kendi özgün ışığını daha güçlü ifade etmeye başlar.

> *Bir grubun gücü, üyelerinin birbirine benzemesinden değil, farklılıklarını uyum içinde bir araya getirebilmesinden doğar.*

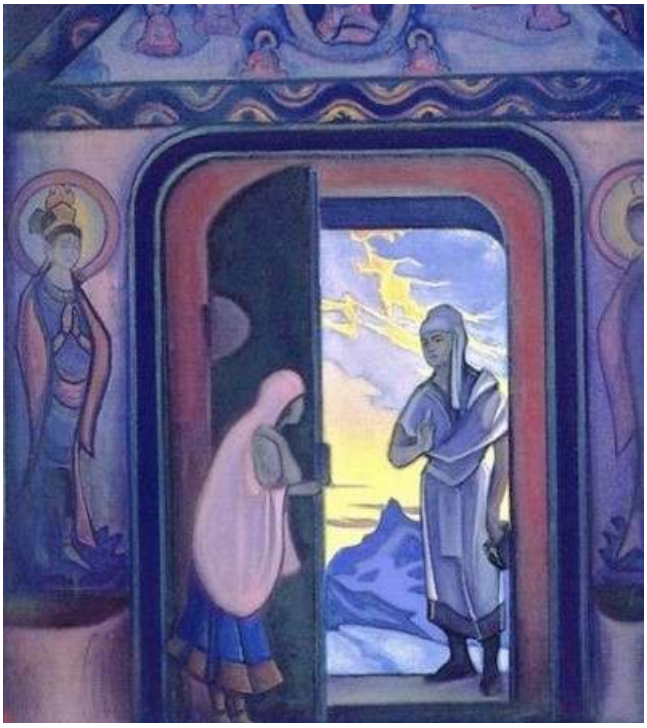
Bunu bir mandala gibi düşünebiliriz. İlk bakışta tek bir şekil görürüz. Oysa yaklaştıkça yüzlerce çizgi, renk ve desenin kusursuz bir denge içinde birleştiğini fark ederiz. Hiçbir parça gereksiz değildir. Hiçbiri diğerinin yerine geçemez. Gerçek güzellik, tüm parçalar kusursuz bir düzen içinde birleştiğinde ortaya çıkar. Güzellik, benzerlikten değil; uyumdan doğar. İnsan toplulukları da böyledir.

Doğanın kendisine baktığımızda da böyle… Hiçbir şeyin tek başına var olmadığını görürüz. Bir orman yalnızca ağaçlardan oluşmaz. Toprağı, mantar ağını, böcekleri, suyu, rüzgârı ve görünmeyen sayısız yaşamı aynı anda içinde taşır. Yaşam, ilişkiler üzerine kuruludur.

Bir tohum düşünün. Toprağın altında uzun süre görünmez. Dışarıdan bakıldığında hiçbir şey olmuyormuş gibi görünür. Oysa en önemli dönüşüm gözlerden uzakta

gerçekleşmektedir. Kökler derinleşmeden filiz gökyüzüne uzanamaz.

İnsan ruhunun gelişimi de böyledir. Dışarıdan fark edilmeyen sabır, disiplin, öz gözlem ve içtenlik; görünmeyen köklerdir. Gün gelir, bu kökler insanın yaşamına bilgelik, denge ve hizmet olarak yansır.

Ezoterik öğretiler sık sık "kapılar"dan söz eder. Fakat bu kapılar gökyüzünde ya da uzak diyarlarda değildir. Her gün karşımıza çıkan olayların içinde saklıdır. Bazen bir özrü kabul etmek, bazen hatamızı dürüstçe görmek, bazen de haklı olsak bile sevgiyi seçebilmek... Bunların her biri yeni bir kapının eşiği olabilir. Çünkü ruh, bilgiyi yalnızca okuyarak değil, yaşayarak özümser.

Kapılar, bilinç seviyeleri gibi, bizleri birbirine bağlar. Bir kapıyı çalan, bir de o kapıyı açan vardır. Görünmeyen ama hissedilen Spiritüel Hiyerarşi de bu şekilde "Birlikte Mümkün Olanların Yüksek İhtimallerini" biz öğrencilere sunar. Ancak o kapının eşiğini geçebildiğimizde kapı açılır.

Belki de bu yüzden birlikteyiz. Birbirimizi tamamlamak için değil; birlikte daha yüksek bir titreşim oluşturabilmek için... Tek başımıza ulaşamayacağımız bilinç alanlarını birlikte inşa edebilmek için... Hizmeti yalnızca bireysel bir çaba olmaktan çıkarıp ortak bir yaşam biçimine dönüştürebilmek için... Çünkü gelecek, yalnızca bireysel dehaların değil, bilinçli toplulukların omuzlarında yükselecek.

"Işığın Mücevherleri" de tam olarak bu ihtimalin çağrısını taşır. Birbirine benzeyen insanların değil, farklılıklarını ortak bir amaca adayan insanların buluşma noktasıdır. Burada her birey kendi ışığını korurken, ortak ışığa da katkı sunar.

Ruhsal gelişim yalnızca bireysel farkındalıkla değil, ortak bilinç alanlarında da olgunlaşır. Çünkü insanın göremediği yönlerini çoğu zaman başka insanlar görünür kılar. Birimizin cesareti diğerine ilham olur; birimizin bilgisi diğerinin sezgisini besler. Böylece tek tek bireylerin taşıdığı ışık, ortak bir alanda bambaşka bir parlaklığa ulaşır.

Hakikat, aynı gökyüzüne farklı pencerelerden bakan insanların oluşturduğu ortak bakışta görünür olur. İnsan ruhu yalnızca kendini gerçekleştirmek için değil, birlikte yaratmayı öğrenmek için de yeryüzündedir.

Çünkü grup ruhu, görünmez bir güven alanı oluşturur. Bu alanda insanlar rekabet etmek yerine birbirini güçlendirir. Bilgiyi sahiplenmek yerine paylaşır. Başarıyı bireysel bir zafer olarak değil, ortak emeğin meyvesi olarak görür.

Ve belki de yeni çağın en önemli sorusu artık şudur: "Tek başıma ne başarabilirim?" değil... "Birlikte hangi yüksek ihtimali gerçeğe dönüştürebiliriz?"

İşte bu anlayış, yeni çağın, Kova Çağı'nın en değerli tohumlarından biridir. Belki de insanlığın geleceği, daha büyük şehirler kurmakta değil; daha bilinçli topluluklar oluşturmakta saklıdır.

> *Belki de grup ruhu, geleceğin insanının en önemli inisiyasyonudur.*

Topluluk bilinci, bireyselliğin yok olması değildir. Tam tersine, bireyin kendi özünü keşfettikten sonra onu ortak iyilik için sunabilmesidir. Çünkü gerçek birlik, tek tipleşme değil; çeşitliliğin bilinçli uyumudur. ◆

KABALA

İki Ruhun Hikâyesi

Rabbinik literatürden Lurianik Kabala'ya ikiz ruhların analizi

YAZAN NİL ALİS NUGNES

Spiritüel pratiklerin gösterildiği içerik platformlarındaki kullanıcı yorumlarına baktığımızda benzer ifadelerle sıklıkla karşılaşırız: "O benim twin flame'im." "Biliyorum ki evren bizi yeniden bir araya getirecek." "Aramızdaki bağ kopamaz çünkü biz ruh ikiziyiz." "O aramızdaki bağın yoğunluğundan korktu ve kaçtı."

Hatta kimi zaman yıllardır iletişim kurulmayan, tek taraflı ilgi duyulan veya oldukça yıpratıcı ilişkiler dahi "ikiz ruh" etiketiyle açıklanmaya çalışılır. Peki gerçekten durum böyle mi? Güçlü bir çekim, yoğun özlem ya da unutamamak iki kişinin ruh ikizi olduğunu gösterebilir mi? Dahası, twin flame ve ruh ikizi kavramlarının sektörleştiği günümüz dünyasında bu kadar kişi gerçekten aynı anda ruh ikizini bulmuş olabilir mi?

Mistik gelenek Kabala, bu konuya popüler spiritüel akımlardan oldukça farklı bir cevap verir. Kabalistik öğretiye göre her derin bağ, ruh ikizi bağlantısı değildir ve hayatımıza giren bu kişilerle aynı ruh kökünden gelmeyiz. Bazı karşılaşmalar ruhsal bir ders, bazıları geçmiş enkarnasyonlardan bugüne taşınan bir karmik onarım, bazıları ise tekâmülümüzde belirli bir gelişim sürecini tamamlamamız için karşımıza çıkan dönemsel olarak eşlikçi bağlantılardır. Bu nedenle bir ilişkinin yoğun yaşanması onun ilahi bir eşleşmenin ürünü olduğu sonucunu doğurmaz.

Bu yazıda Kabala'nın ruh ikizi anlayışını, *başert, şoreş ha-neşama, zivug, ibur, gilgul, adam ha-rişon* ve *tikkun* kavramları ışığında ele alacağız. Ruhların neden birbirine çekildiğini, bazı karşılaşmaların neden güçlü ve dönüştürücü bir etki yarattığını ve Kabala'nın bu bağları nasıl anlamlandırdığını inceleyeceğiz. Ayrıca ruh ikizi kavramının romantik bir idealden öte, ruhsal gelişim ve ilahi düzen açısından yerini anlamaya çalışacağız.

Kaynaklar ve İlk İzler

Ruh ikizleri kavramına dair bilgiler, kabalistik gelenekte tek bir kaynağa değil, farklı dönemlerde oluşmuş rabbinik ve kabalistik metinlerin yorumlarına dayanır. İlk izleri Talmud ve Midraş literatüründe görülen bu anlayış, özellikle ruhların önceden belirlenmiş eşleşmeleri ve evlilik bağının ilahi düzen içindeki yeri üzerinden ele alınır. Daha sonra Zohar ve Şaar ha-Gilgulim ile, Lurianik Kabala geleneği içinde daha kapsamlı bir sistem hâline getirilmiştir. Sefer ha-Bahir de bu konunun reenkarnasyon ile bağlantısına dair izler taşıyan çok eski bir kabalistik metindir.

Eski metinlerde ruh ikizi ile ilgili en bilinen ifadelerden biri Talmud'da yer alır. Talmud'da bir çocuk ana rahmine düşmeden kırk gün önce bir göksel sesin çıkıp

"falancanın kızı falancaya ayrılmıştır" şeklinde bir duyuru yaptığı anlatılır. Bu ifade, bazı eşleşmelerin insan yaşamından önce ilahi bir düzende belirlendiği fikrinin temel kaynaklarından biri kabul edilir. Ancak bu, belirlenen eşleşmeye ulaşmanın her zaman kolay olduğu anlamına gelmez.

Talmud'da kişinin ruh ikizi ile eşleşmesinin ve kavuşmasının, Kızıldeniz'in yarılması kadar zor olabileceği de ifade edilir; çünkü bu süreç yalnızca kaderle açıklanamaz. İnsanın seçimleri, koşulları ve ruhsal gelişimi de ruh ikizi bağlantısında önemli rol oynar.

Adam ha-Rişon: Bölünen Bütün

Kabala'da ruh eşleri anlayışının kökenlerinden biri, ilk insan Adam'ın yaratılışına dair yorumlarda bulunur. Midraşik ve kabalistik bazı kaynaklara göre Adam, başlangıçta yalnızca eril bir varlık olarak değil, *zahar* (eril) ve *nekeva* (dişil) boyutları birlikte taşıyan bütünsel bir yapı olarak yaratılmıştır. Daha sonra bu yapı iki ayrı kutup olarak ayrılmıştır.

Bu ayrılma, Zoharik ve Lurianik yorumlarda ruhların farklı tezahürlere bölünmesi ve her bir yönün kendi tikkun sürecini yaşaması bağlamında ele alınır. Kabalistik sistemde bu ayrılık, eril-dişil prensipler ile ilişkilendirilir. Eril yön daha çok veren, akışı başlatan ilkeyi; dişil yön ise kabul eden, biçimlendiren ve ortaya çıkaran ilkeyi temsil eder. Ruh eşleri bağlamında ise iki ruhun aynı kökten gelen farklı yönler olarak, belirli bir ruhsal düzeltim sürecinde yeniden karşılaşma ihtimali bu kozmik ayrılık modeli üzerinden açıklanır.

> *Kabalistik kozmolojide adam ha-rişon, ruhsal bilinç, ilahi farkındalık ve neşama düzeyini taşıyan ilk insan prototipi olarak ele alınır.*

Burada dikkat edilmesi gereken nokta, kabalistik metinlerdeki adam ha-rişon (ilk insan) kavramının biyolojik veya antropolojik anlamda ilk Homo sapiens bireyini ifade etmediğidir. Kabalistik kozmolojide adam ha-rişon, ruhsal bilinç, ilahi farkındalık ve neşama düzeyini taşıyan ilk insan prototipi olarak ele alınır. Yani "ilk insan" ifadesi fiziksel başlangıçtan ziyade, manevi idrak seviyesinde bir başlangıcı ifade eder. Bu bağlamda adam ha-rişon'un başlangıçtaki bütünsel yapısının eril ve dişil yönlere ayrılması, Kabala'da ruh eşleri anlayışının temel sembollerinden biri olarak değerlendirilir.

Başert ve Zivug

Kabala'da "ruh ikizi" kavramı, modern spiritüel akımlardaki "twin flame" anlayışından farklıdır. Kabalistik gelenekte bu konu daha çok *başert* ve *zivug* kavramlarıyla açıklanır. Yidiş kökenli olan başert; kader, yazgı, belirlenmiş olan anlamına gelir. Kişinin ilahi plan içinde kendisi için uygun görülen eşini ifade etmek için kullanılır. Kabala açısından başert, yalnızca romantik bir kader fikri değildir; iki kişinin ruhsal yolculuklarının, gelişimlerinin ve tikkun süreçlerinin birbirini destekleyecek şekilde kesişmesi anlamına gelir.

Zivug kavramı ise ruhsal birleşme veya eşleşme anlamına gelir. Zivug, yalnızca iki insan arasındaki fiziksel veya duygusal birliktelik değildir; eril ve dişil enerjilerin, iki ruhsal yönün ilahi düzen içinde uyumlanmasını ifade eder. Bazı kabalistik yorumlarda, aynı ruh kökünden gelen iki kutbun maddesel planda yeniden karşılaşması bir zivug olarak değerlendirilir. Ancak her güçlü çekim veya yoğun bağ bir zivug değildir. Gerçek zivug, iki kişinin birlikte ruhsal gelişimlerine ve daha yüksek bir amaca hizmet eden bir birliktelik olarak görülür.

Birlikte Daha Yüksek Bir Ruhsal Amaç

Kabala'ya göre her ruhun bir *şoreş ha-neşaması* (ruh kökü) vardır. Yaratılışın başlangıcında insan ruhu bütünsel bir yapı olarak düşünülür, daha sonra bu bütünlük eril ve dişil yönler olarak tezahür eder. Bu nedenle bazı ruhların, aynı ruh kökünden gelen iki farklı tezahür olarak dünyada karşılaşabileceği kabul edilir. Bu karşılaşmanın amacı yalnızca romantik bir birliktelik değil, iki ruhun kendi tikkunlarını (ruhsal düzeltimlerini) gerçekleştirmelerine yardımcı olacak bir ortaklığın kurulmasıdır.

Zohar, ruhların dünyaya gelmeden önceki kökenleri ve eşleşmeleri üzerine çeşitli açıklamalar getirir. Bu bakış açısında ruh ikizi, kişinin "eksik parçasını bulması" gibi basit bir fikir değildir. Çünkü Kabala'ya göre insan zaten ilahi kaynağa bağlı bir bütündür. Ruh ikiziyle birleşmenin anlamı, bir boşluğu doldurmak değil; iki kişinin birlikte daha yüksek bir ruhsal amacı gerçekleştirmek adına tekâmüllerinde ilerlemeleridir.

İbur öğretisi bir ruhun, başka bir kişinin ruhsal yolculuğuna destek olmak amacıyla geçici olarak onunla bağlantı kurarak eşlik etmesini veya onunla birleşmesini ifade eder. Bu anlayışta bir ruh veya ruh parçacığı, başka bir ruha belirli bir erdemi geliştirmesi, tamamlanmamış bir görevi yerine getirmesi veya ruhsal bir aşamayı geçmesi için bağlanarak yardımcı olabilir. Bu bağlantı kalıcı bir birleşme değil, belirli bir amaca hizmet eden geçici bir eşlik etme durumudur.

Bir kişinin ruh ikizinin başka biriyle evli olması, ruh ikizinin vefat etmesi veya yaşamını başka biriyle tamamlaması durumunda ne olacağı sorusu, farklı seviyelerdeki eşleşmeler bağlamında ele alınır. Kabala'ya göre bir ruhun kendi zivugu (uygun eşleşmesi) her zaman aynı yaşamda ve aynı koşullarda gerçekleşmeyebilir. Bu durumda kişi, ibur öğretisi kapsamında başka bir ruhsal katkı ile desteklenebilir; böylece kendi tikkun sürecini tamamlamak için ihtiyaç duyduğu gelişim ve dönüşüm aşamalarından geçebilir. Bu açıdan bakıldığında ibur öğretisi, ruh ikizlerinin popüler kültürde anlatıldığı gibi birbirlerine zorunlu biçimde bağlı oldukları fikrini desteklemez. Diğer yandan ibur, ulaşılamayan bir ruh eşinin yerine geçen "yedek bir eşleşme" de değildir; ruhun tekâmül yolculuğunda ihtiyaç duyduğu desteği sağlayan geçici bir ruhsal katkıdır. Amacı, kişinin tikkun sürecini tamamlamasına ve ruhsal gelişimini sürdürmesine yardımcı olmaktır.

Kapların Kırılması

Lurianik Kabala'da ruhların yapısını anlamak için *şevirat ha-kelim* (kapların kırılması) öğretisi önemli bir yere sahiptir. Arizal'ın sistemine göre, yaratılış sürecinde *or ein sof*, yani ilahi ışığı taşıması için oluşturulan "kaplar", diğer bir anlatımla ışığı kabul eden, sınırlayan ve ona biçim kazandıran yapı, bu yoğun ışığı taşıyamamış ve kırılmıştır. Bu kırılma sonucunda ilahi ışığın kıvılcımları, yani *nitsotsot*, farklı seviyelerde dağılmış ve maddi dünyada gizli kalmıştır. Yaratılışın amacı, bu kıvılcımların yeniden yükseltilmesi ve ait oldukları ilahi kaynağa döndürülmesi, yani tikkundur.

Ruh ikizleri açısından bakıldığında, bu metafor iki ruhun yalnızca birbirini "tamamlayan parçalar" olmadığını anlatır. Her ruh, kendi kabını geliştirmek ve ışığı taşıyabilecek bir kapasite kazanmak zorundadır. İki insanın karşılaşması, ancak her iki taraf da kendi ruhsal dönüşümünü gerçekleştirdiğinde daha yüksek bir uyuma dönüşebilir. Bu nedenle Kabala'da ruh ikizi, eksik olan parçayı bulmaktan çok, iki ayrı kabın aynı ilahi ışığı daha bilinçli şekilde taşıyabilmesiyle ilgilidir.

Gilgul: Ateşten İlahi Birliğe

Kabala'da *gilgul*, ruhun farklı yaşam deneyimleri aracılığıyla yeniden dünyaya gelmesi, yani ruh göçü veya reenkarnasyon öğretisidir. Özellikle Şaar ha-Gilgulim geleneğinde ruhun bu dünyaya gelişinin temel amacı tikkundur; yani ruhun eksik kalan yönlerini düzeltmesi, tamamlaması ve ilahi kaynağına daha bilinçli bir şekilde yaklaşmasıdır. Gilgul öğretisi, ruh eşleri konusuna farklı bir boyut kazandırır.

Kabala'ya göre ruhlar yalnızca tek bir yaşam içinde değil, birçok yaşam boyunca gelişim sürecinden geçebilir. Bu nedenle iki ruh arasındaki güçlü bağın kökeni her zaman yalnızca mevcut yaşamda başlayan bir ilişkiye dayanmayabilir. Bazı karşılaşmalar geçmiş yaşamdan gelen tamamlanmamış bağlar, yerine getirilmemiş görevler veya ortak bir tikkun amacı ile ilişkili olabilir. Ancak Kabala'da geçmişten gelen bir bağ, otomatik olarak iki kişinin ruh ikizi olduğu anlamına gelmez. İki insan arasında güçlü bir tanıdıklık hissi, yoğun çekim veya açıklanamayan bir yakınlık oluşabilir; fakat bu bağın niteliği ancak ruhsal amacıyla değerlendirilir. Bazı kişiler hayatımıza kalıcı bir zivug için gelirken, bazıları geçmişten gelen bir süreci tamamlamak, bir ders öğretmek veya ruhsal dönüşümü tetiklemek için de gelebilir.

Bu nedenle gilgul anlayışında ruh ikizi, yalnızca "geçmiş yaşamdan tanıdığımız kişi" değildir. Daha derin anlamda, farklı yaşam süreçlerinde birbirleriyle bağlantılı olmuş ruhların, bu yaşamda belirli bir ilahi amacı gerçekleştirmek üzere yeniden karşılaşma ihtimalidir.

> *Kabala'nın yaklaşımında asıl soru "Bu kişi benim ruh eşim mi?" olmaktan çok, "Bu karşılaşma ruhumun tikkun yolculuğunda hangi amaca hizmet ediyor?" sorusudur.*

Tu B'Av

Tu B'Av, yani İbrani takvimine göre Av ayının (Temmuz-Ağustos) 15'i, İbrani geleneğinde sevgi, eşleşme ve birliktelikle ilişkilendirilen özel günlerden biridir. Talmud'da Tu B'Av, yılın en neşeli günlerinden biri olarak anılır ve sembolik olarak geçmişte genç kadınların beyaz giysiler içinde dans ederek kendilerine eş aradıkları bir gün olarak anlatılır. Bu nedenle zaman içinde "aşk günü" olarak bilinen önemli bir gün, bir çeşit ruh ikizleri ve sevgililer günü olma niteliği kazanmıştır.

Kabalistik açıdan Tu B'Av, yalnızca dünyevi bir eş bulma günü olarak değil, eril ve dişil prensiplerin yeniden uyumlanması ve ilahi birlik fikriyle bağlantılı olarak yorumlanır. Yani Tu B'Av, ruh eşini arama fikrinden çok, ruhların ilahi kaynakla ve birbirleriyle doğru zamanda uyumlanmasını temsil eden sembolik bir dönem olarak değerlendirilebilir. Kabalistik gelenekte bu zamanın kendisinin de ruhsal nitelikler taşıdığı kabul edildiğinden, Tu B'Av bu uyum ve birleşme temasının güçlü biçimde ifade edildiği günlerden biri olarak görülür.

İlahi Ateş

Görüldüğü üzere ruh ikizlerinin bir araya gelme nedeni salt romantik bir ilişki yaşayabilmek değil; iki kişinin birbirini destekleyerek daha iyi düzeyde tikkun yapabilmesidir. Bu durum akla özel bir dilbilgisel kurguyu getirmektedir. İbranice'de erkek ve kadın için kullanılan kelimeler arasındaki ilişki, özellikle Bereşit (Yaratılış) yorumlarında ve midraşik/kabalistik gelenekte önemli bir sembolik anlam taşır.

İbranice yazımda erkek, איש (*iş*) kelimesi Alef (א), Yod (י) ve Şin (ש) harfleri kullanılarak; kadın, אשה (*işa*) kelimesi ise Alef (א), Şin (ש) ve He (ה) harfleri kullanılarak yazılır. Bu iki kelimenin ortak olmayan harfleri Yod (י) ve He (ה) harfleridir. Bu iki harf birlikte Tanrı'nın kutsal ismi Yah (יה) formunu oluşturur ve *haleluya* kelimesinde olduğu gibi ilahi ismin bir tezahürü olarak yorumlanır. Yani erkek ve kadın bir araya gelerek Tanrı'nın kutsal isimlerinden birini oluşturmaktadırlar.

Erkek ve kadın kelimelerinde bulunan ortak harfler ise Alef (א) ve Şin (ש)'dir. Bu iki harf bir araya geldiğinde אש (*eş*) kelimesini oluşturur ve bu kelime "ateş" anlamına gelir. Buna göre midraşik yorumlarda şöyle bir anlam çıkarılır: erkek ve kadın arasında Tanrı'nın varlığı varsa, bu birliktelik kutsal bir bağa dönüşür; ancak ilahi unsur yoksa geriye yalnızca yakıcı bir "ateş" kalır.

Kabalistik açıdan bu sembol, erkek ve kadının yalnızca biyolojik veya duygusal bir birleşme değil, Şekina'nın (Tanrı'nın yeryüzündeki ilahi varlığı) ortaya çıkabileceği bir kap olabileceği fikrini anlatır. Bu nedenle ruh eşi veya zivug kavramı da sadece çekim ve uyum değil; iki kişinin birlikteliğinin daha yüksek bir ruhsal amaca hizmet edip etmediği üzerinden değerlendirilmelidir.

Başlangıçta bahsedilen ifadelere benzer ifadeler, modern spiritüel anlatılarda ruhsal bağların çoğu zaman yalnızca yoğun duygular ve güçlü çekim üzerinden yorumlandığını göstermektedir. Oysa Kabala'nın sunduğu perspektif, bu tür deneyimleri daha geniş bir ruhsal nizam içinde değerlendirir. Bir bağın anlamı yalnızca kopamamak, özlemek veya yoğun bir çekim hissetmekle belirlenmez. Asıl soru, bu karşılaşmanın kişinin tikkun sürecinde nasıl bir rol oynadığıdır. Bu nedenle kabalistik yaklaşımda ruh eşi kavramı, bir kişiye sonsuza kadar bağlı olmak fikrinden ziyade, ruhların ilahi düzen içindeki gelişim süreçlerini anlamaya yönelik daha derin bir yapıyı anlatır.

Her güçlü karşılaşma bir zivug olmadığı gibi, her ayrılık da ruhsal bir başarısızlık anlamına gelmez. Bazı ruhlar kalıcı bir birliktelik için, bazıları ise belirli bir dönüşümü başlatmak veya tamamlamak için hayatımıza girer. Belki de Kabala'nın ruh eşleri konusundaki en temel mesajı şudur: Ruh eşini bulmak, başka bir insanın varlığı içinde eriyip kaybolmak değil; karşılaşmalar aracılığıyla kendi ruhsal yolculuğunun anlamını keşfetmektir. ◆

GURDJİEFF KÖŞESİ · DÖRDÜNCÜ YOL

Birçok Farklı İnsan

Maurice Nicoll'ün Gurdjieff ve Ouspensky Öğretisi Üstüne Psikolojik Yorumlar kitabından derlenmiştir.

KAYNAK MAURİCE NİCOLL

Çalışmaya göre insan, esaslı bir şekilde şuurlu değildir; hemen hemen her zaman rüyalar, imajinasyon, kale alma, negatif duygular vs. ile uykudadır ve sonuç olarak kendini hatırlamaz. İçsel hayatını harap eder, bir tür karanlıkta yaşar ve nihayetinde iradeye sahip olmadığını, farklı farklı yönlerde hareket eden ve birbiriyle çelişen birçok farklı iradeye sahip olduğunu görmesi zaman alır.

Bu şekilde çokluk olmak yerine birlik olsaydı insan, gerçek bireyselliğe sahip olurdu. Bir olurdu ve böylece bir iradeye sahip olurdu. Bu yüzden insanın bir olduğuna dair kendi hakkında sahip olduğu illüzyon, bir imkândan söz eder. İnsan, varlık birliğini elde edebilir. Gerçek bireyselliğe ulaşabilir.

Fakat insanın bu imkânı elde etme yolunda her şeyden önce önünde duran kesinlikle bu illüzyondur. İnsan bir şeye sahip olduğunu düşündüğü sürece, onu aramayacaktır. Bir insan, zaten sahip olduğundan hiçbir an asla şüphe etmediği bir şey için niçin çabalasın? Bu, imajinasyonun etkilerinden biridir; sanki eksik olan bir şeyi doldurur ya da aslında tersi olduğumuz zamanlarda şu veya bu gibi görünmemizi sağlar.

Bu çalışmada sürekli şu söylenir: İmajinasyonla mücadele etmeliyiz ve bunun, aynı zamanda kendimiz hakkındaki imajinasyondan söz ettiğini de anlamalısınız. Kendimiz hakkındaki imajinasyonla mücadele etmemiz zorunludur; sadece bizi yanlış deneyimlere, sahte heyecanlara ve sıklıkla gülünç durumlara soktuğu için değil, ayrıca içsel gelişimimizde bütün olasılıkları durdurduğu için.

Şimdiye kadar söylenenlerden niçin böyle olduğunu görmek daha kolay. Sahip olmaktan çok uzak olduğumuz varlık niteliklerine sahip olduğumuzu imajine edersek, onlara sahip olmayı asla bekleyemeyiz. İmajinasyonumuz eksikliği karşılayacaktır. Aslında kendimiz hakkında — yani varlığımızın niteliği hakkında— eksik bir şeyler olduğunu asla bilemeyeceğiz ve eksik şeylerin sadece takdir, şöhret, para, fırsat veya diğer bazı dışsal şeyler olduğunu, fakat kendimiz hakkında ciddi olarak herhangi bir şeyin eksik olmadığını düşüneceğiz.

Bu, illüzyonun sahip olduğu güçtür ve bu yüzden koyunlar ve büyücü ile ilgili çalışma meselinde denir ki, insan imajinasyonu vasıtasıyla hipnotize edilmiştir ve aslında bir koyun olmasına rağmen bir aslan veya bir kartal olduğu illüzyonu altındadır; ayrıca bir koyun, onu içine kapatacak çitler inşa edemeyecek kadar cimri ve tembel olan büyücüden kaçma gücüne de sahiptir.

> *İster ilkel ister uygar olsun, tüm insanlar üzerinde etkili olan ve onu bir uyku durumunda tutan gerçek bir kuvvettir.*

Bütün bunlardan anlamamız gereken şey şudur: Bir illüzyon çok gerçek bir şeydir ve etkileri kesindir. İmajinasyon —"imajinasyondan ibaret" deyişimiz vardır— önemsiz bir şey değildir. Aslında çok güçlü olan bir şeydir. İster ilkel ister uygar olsun, tüm insanlar üzerinde etkili olan ve onu bir uyku durumunda tutan gerçek bir kuvvettir.

Ve bir insan kendini hatırlamanın —yani şuurluluğun üçüncü durumuna ulaşmanın— ne demek olduğunu öğrenmeye başlayıncaya kadar, şuurluluğun ilk iki durumunda imajinasyon olarak kendini gösteren bu kuvvet, kendi doğru yönünü bulamaz ve böylece kişiye karşı harekete geçer. Kendi içinde herkes kendinin belirli bir aşamasındadır; bir ve aynı kişi değil, birçok farklı insan olduğunu çok açıkça görmezse, bir olduğunun bir illüzyon olduğunu düşünmeye başlamazsa, hiç kimse onu bulunduğu bu aşamadan kımıldatamayacaktır. ◆

BİRLİKTELİĞİN BİR YANSIMASI

İndra'nın Ağı

Her birey bir mücevher, her mücevher varoluşun merkezi

YAZAN BUSE YAVUZ

İndra, Hint mitolojisinde tanrıların kralı; gök gürültüsü, yağmur ve savaş tanrısı olarak bilinir. Güçlü ve cesur bir savaşçıdır ve düzeni sağlamakla yükümlüdür. Anlatıya göre İndra'nın göksel sarayında asılı duran ve sonsuzluğa kadar uzanan görkemli bir ağ bulunur.

Bu sonsuz ve karmaşık ağdaki her bir kesişim ve düğüm noktasında ise parıldayan bir mücevher yer almaktadır. Ağı tasarlayan usta ona öyle bir özellik yüklemiştir ki her bir mücevher, diğer tüm mücevherleri yansıtabilme ve tüm ağın bilgisini içinde barındırabilme yetisine sahiptir.

Şimdi bu metaforu alalım ve içinde yaşadığımız sistemin üzerine yansıtalım. İndra'nın ağını varoluşun tamamı olarak ele alırsak her bir birey de bu ağdaki bir mücevherin temsili hâline gelir. Şimdi resmi biraz daha küçültelim. Kendimizi bu ağdaki bir mücevher olarak düşünelim.

> *Kendimizi bu ağdaki bir mücevher olarak düşünelim.*

Bu düşünme şeklini sinemaya gittiğimizde verilen kırmızı-mavi filtreli, film deneyimini çok boyutlu yaşatan, sanki filmin içindeymişiz hissini veren gözlüklere benzetebiliriz. Çok boyutlu gözlüğümüzü takalım ve ekranda oynayan hayatımızı bir film gibi izlemeye başlayalım. Aynı evi paylaştığımız ailemiz ve sevdiklerimiz, tanımadığımız ama selam verdiğimiz komşular, yolda aceleyle kahve aldığımız o köşedeki dükkân ve kahveyi uzatan el, yol boyunca karşımıza çıkan belki de ilk ve son kez gördüğümüz yüzler... Çember genişliyor...

Gün Sonu Raporunda Zihnimizde Kalanlar Neler?

Güne her gözlerimizi açtığımızda bu etkileşim denizine dalmaya başlıyoruz. Gün sona erene kadar ise devamlı bir alışveriş eylemi sürüyor. Gün sonu raporunda zihnimizde kalanlar neler? Sorunsuz bir gün geçirdiysek etiketler yığınından "iyi" etiketini hemen çıkarıp gün sonu raporuna yapıştırıyoruz ve hesabı kapatıyoruz. Tabii daha karmaşık günlerimiz için etiketlerin sayısı ve çeşitleri de değişiyor, yaşadığımız deneyimlere göre. Ancak filmimizde bir kopukluk var. Yönetmen, sadece etiketler üretilen ve kullanılan basit bir film tasarlamış olamaz. Hikâyede anlam eksik...

Etiket dediklerimiz (etki-et, etiket) aslında başkalarıyla olan deneyimlerimizde ortaya çıkan duygu ve düşünce çıktılarının formlaşmış hâlleridir. Şimdi cebimizdeki bu etiketleri bir kenara bırakıp, filmimizi başa sarıp yeni bir güne başlayalım. Bu sefer İndra'nın ağında olduğu gibi,

etkileşimde bulunduğumuz herkesi bir mücevher olarak görelim. Aramızdaki, gündelik yaşamda çok da fark etmediğimiz ruhsal iletişim ise bu ağı ören iplikler gibi bizi birbirimize bağlamaya başlıyor.

Konuşmaya başlamadan enerjilerimiz tanışıyor; iplikler birbirlerine uzanmaya başlıyor, karışıyor, anlaşıyor. Artık yanından geçip gittiğimiz yabancıların bile hikâyesini merak eder hâle geliyoruz. Biliyoruz ki, varoluşu deneyimleyen her benlik kendi kadersel ağını örmekle yükümlüdür. Nasıl örgünün her bir ilmeği bütünü oluşturmak için diğerlerine bağlanmaya muhtaçsa, bizler de diğerleriyle olan bağımızı görüp bu bağa hak ettiği değeri geri yansıtmakla görevliyiz. İndra'nın ağıyla anlatılmak istenen şey budur.

BİR'ler sadece daha büyük BİR'i oluşturmakla kalmaz, bütünün bilgisini de taşır. Bu yüzdendir ki her bir hikâye diğer tüm hikâyeleri yansıtır. Gördüğümüz herkes kendi eşsiz yollarında BİR-ey olmayı deneyimleyen diğer ihtimallerimizden başka bir şey değildir. Bu bir kez hissedilince geriye dönüş yoktur. Kişi için anlamlar görünür olur.

> *İndra'nın ağında tek bir merkez yoktur; her birey (mücevher) varoluşun merkezidir. Bu kavrandıktan sonra ben merkezcilik yerini biz merkezciliğe devreder.*

Anlamlarla kaynaştıkça büyük resim de kendini göstermeye başlar. O zaman anlarız ki İndra'nın ağında tek bir merkez yoktur, her birey (mücevher) varoluşun merkezidir. Bu kavrandıktan sonra ben merkezcilik yerini biz merkezciliğe devreder.

Arayıp durduğumuz, eksikliğinde kaybolduğumuz anlam, içimizde gömülü olduğu topraktan bir tohumun çatlaması gibi çıkmaya başlar. Potansiyel uyanır, parlamak için bekleyen mücevher parlamaya başlar. Bununla yetinmez, yanındakileri de parlatır; sonunda parlayan kocaman kozmik bir ağa dönüşürüz.

Birlikte var olabilmenin asıl gayesi de budur. Bu nedenle birbirimizin hikâyelerini görmeyi öğrenmeliyiz. Yargıladığımız hikâyeler de en az yücelttiklerimiz kadar bize ait. Bu gerçek, bizi birlikteliğe taşıyacak merdivenin son basamağıdır. Mücevherler olarak ne kadar birlikte olabilirsek birbirimize o kadar anlam katacağız, o derecede de parlayacağız ve parlatacağız. Göklerdeki parlak kozmik ağa giden merdivenlerde karşılaşmak dileğiyle. ◆

SORULAR

Akordu Bozulmuş Enstrümandan Notlar

Görünür olmayan, sezilen iplikçikleri görünür kılmaya

YAZAN RASİM CAN GÜLDEREN

Neden birlikteyiz?
Birlikte olmanın yüksek değerleri nelerdir?
Bu iki soru beni fazlasıyla zorladı.

Fizikselde birlikte olduğum şeyler
ve diğer bedenlerde birlikte olduğum şeyler.
Birlik yalnızca bir arada olmakla mı alakalı?
Ayrı olduğumuzda bir olamaz mıyız?

Bitki krallığı görünürdeki birlikten çok
miselyumlar aracılığıyla konuşuyor.
Bizlerin iplikçileri nerede?
Göremiyoruz diye ayrı mıyız yani? ;)

Seçilen iplikçilerin yüksek değerleri.
Büyükler neyi soruyordu?
“Ey ışığın adayı,
kendi varlığını insanlığın büyük acısıyla birleştirdin mi?”

Görünür olmayan, sezilen iplikçikleri
görünür kılmaya. ◆

CEVAP

İhtiyaç

Her birimizin yalnızca kendisi olarak var olmasının yeterli olduğu topluluklara ihtiyacımız var.

YAZAN OKAN TOYGUN ÖZTÜRKLER

Hepimizin içindeki en büyük arzulardan biri kendi gerçekliğimizi yaşama isteğidir. İçerideki ile dışarıdaki sanki birbirinden habersizdir. Belki de bizi en çok aynaya baktığımızda bu şaşırtır. Kimileri içerideki konforunu inşa etmiştir, kimileri için de içeriye bakmadan devam etmek hayatı daha kolay hâle getirmiştir.

Spiritüel konularla uğraşmanın bir yanı da her zaman, her konuda, merdivenin iki ucunda bir cambaz gibi olabilmeyi eğitmesidir. Hangi tarafa yatkın olsanız dahi içeriden ya da dışarıdan bakmanız gerekmektedir. Sorulması gereken soruları sormalı ve cevaplar için bütüncül bakmalıyız.

Kendi gerçekliğim dediğim şeyin ne olduğunu biliyorsam ve daha özgür, daha gerçek bir yaşamı arzuluyorsam; fakat bunun mümkün olmadığını düşünüyorsam, kendime şu soruyu sorabilirim: Neye ihtiyacım var?

Bize sürekli aynı şey söylenir: Eğer yeterince kendi başımıza çabalarsak, gerekli olanı yapabilirsek, zengin olursak ya da geçmişteki yaralarımızı şifalandırırsak, hatta geçmiş yaşamlarımızı teker teker çözersek, evet, işte o zaman o gerçekliğe ulaşabiliriz. Belki de 40 yıl çile çekmeniz, 40 yıl meditasyon yapmanız gerekiyordur. Belki de bu hayata yetmez, bir sonraki hayata kalmıştır artık. Çünkü size anlatılanlar böyledir. Okuduğunuz bilgelerin hikâyeleri, sosyal medyada gördüğünüz spiritüel iş insanları size bunun doğru olduğunu söylerler.

> *Kimsenin kendi gerçekliğini yaratmaya yetecek güce ulaşması için kendini kırbaçlaması gerekmiyor.*

Kimsenin kendi gerçekliğini yaratmaya yetecek güce ulaşması için kendini kırbaçlaması gerekmiyor. Dünya, kendi kendini kırbaçlayanlarla dolup taşıyor günümüzde. İnsanlar arayışlarının cevabına sadece çok çabalayarak, yeterli olabilirse, kendinden vazgeçebilirse ulaşabileceğine inanıyor.

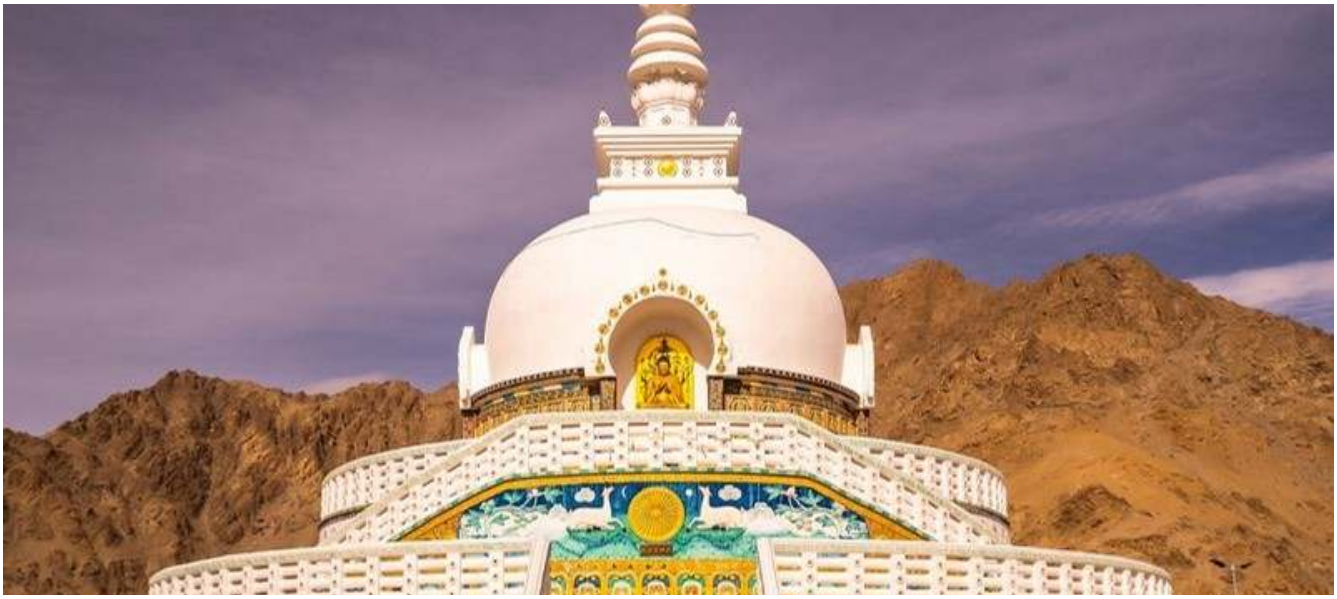
Hâlbuki bizim aynı sorularla artık ortaklaşıp, topluca deneyimlemek istediğimiz nedir, bu dünyanın potansiyeli nedir diye sormaya ihtiyacımız var. Her birimizin yalnızca kendisi olarak var olmasının yeterli olduğu topluluklara ihtiyacımız var. O zaman birlik olmak, aradığımız cevaplara giden kapıyı aralayabilir. Biz çaresizliğe düşmeden kolumuzdan tutabilir ve kendi değerimizi bize hatırlatabilir. Kendimiz olarak ortaya çıkabildiğimiz ve üretken olabildiğimiz bir yer hâline gelebilir. Bu yüzden çağımızın sorunlarına verebileceğimiz en önemli cevaplardan biri birlik olmayı öğrenmektir. ◆

BUDDHA DHARMA KÖŞESİ

Doğru Görüş

"Algının olduğu yerde aldanış da vardır."

KAYNAK THİCH NHAT HANH, BUDA'NIN ÖĞRETİSİNİN KALBİ

Sekiz Katlı Yüce Yolun ilk uygulaması Doğru Görüştür (*samyag drishti*). Doğru Görüş her şeyden önce Dört Yüce Gerçeğin —acımız, acımızın oluşması, acımızın dönüştürülebileceği olgusu ve dönüşüm yolu— derinden anlaşılmasıdır.

Buda, Doğru Görüşün, acısını dönüştürebilen insanlar olduğuna inanmak ve güvenmek olduğunu söyledi. Saygıdeğer Shariputra bunun, olan şeye aldığımız dört besin türünden hangisinin sebep olduğunu bilmek olduğunu ekledi. Shariputra Doğru Görüşü sağlıklı kökleri (*kushala mula*) sağlıksız köklerden (*akushala mula*) ayırt etme yetisi olarak tanımladı.

Hepimizin bilincinin derinliklerinde sağlıklı ve sağlıksız kökler —ya da tohumlar— vardır. Eğer sadık biriyseniz, bu içinizde sadakat tohumu olduğu içindir. Fakat içinizde ihanet tohumunun da olmadığını sanmayın. Eğer sadakat tohumunuzun sulandığı bir çevrede yaşıyorsanız sadık bir insan olursunuz. Fakat eğer ihanet tohumunuz sulanmışsa, sevdiklerinize bile ihanet edebilirsiniz. Bundan suçluluk duyarsınız, fakat eğer içinizdeki ihanet tohumu güçlenirse bunu yapabilirsiniz.

Dikkat çalışması arşiv bilincimizde bulunan tüm tohumları teşhis etmemize ve en sağlıklı olanlarını sulamamıza yardım eder. Birisi bize doğru geldiğinde onu görmek bizi rahatsız eder. Fakat başka biri yanımızdan yürüyüp geçerken ondan hemen hoşlanırız. Onların içindeki bir şey bizim içimizdeki bir tohuma dokunur. Eğer annemizi yürekten seviyor, fakat babamızı düşündüğümüz her seferinde geriliyorsak, annemize benzeyen bir kadın gördüğümüzde onu takdir etmemiz ve babamızı çağrıştıran bir adam gördüğümüzde kendimizi rahatsız hissetmemiz doğaldır. Bu şekilde içimizdeki tohumları —annemize karşı sevgi tohumları ve babamıza karşı incinme tohumları— "görebiliriz". Arşivdeki tohumların farkına vardığımızda kendi davranışlarımız veya başkalarının davranışları bizi şaşırtmaz.

Budalık tohumu, uyanma ve şeyleri oldukları gibi anlama kapasitesi de her birimizin içinde mevcuttur. Ellerimizi kavuşturup başka birinin önünde eğildiğimizde onun içindeki Budalık tohumunu kabul ederiz. Bir çocuğun önünde bu şekilde eğildiğimizde, onun hoş bir şekilde ve kendine güvenerek büyümesine yardım ederiz. Eğer mısır ekerseniz, mısır yetişir. Eğer buğday ekerseniz, buğday yetişir. Eğer sağlıklı bir şekilde edimde bulunursanız, mutlu olursunuz. Eğer sağlıksız bir şekilde edimde bulunursanız, içinizdeki arzu, öfke ve şiddet tohumlarını sularsınız. Doğru Görüş hangi tohumların sağlıklı olduğunu görmek ve bu tohumların sulanmasını teşvik etmektir. Buna "seçici temas" denir. Bu çalışma ve Beş Dikkat Çalışması, özellikle aldığımız "besinlerle" ilgili olan beşinci çalışma hakkındaki anlayışımızı

derinleştirmek için bunları başkalarıyla tartışmalı ve paylaşmalıyız.

Algının Olduğu Yerde

Görüşlerimizin temelinde algılarımız (*samjna*) vardır. Çince'de algı sözcüğünün karşılığı olan karakterin üst kısmı "işaret", "im" veya "belirme", alt kısmı ise "zihin" veya "ruh"tur. Algıların her zaman bir işareti vardır ve çoğu kez bu işaret aldatıcıdır. Buda bize algıladıklarımıza kanmamamızı öğütledi. Subhuti'ye şöyle dedi: "Algının olduğu yerde aldanış da vardır."

Buda her fırsatta algılarımızın çoğunun hatalı olduğunu ve ıstırabımızın çoğunun bu yanlış algılardan kaynaklandığını da öğretti. Kendimize tekrar ve tekrar "Emin miyim?" diye sormalıyız. Biz net bir şekilde görene kadar, yanlış algılarımız Doğru Görüşe sahip olmamızı önler.

Algılamak her zaman bir şeyi algılamak anlamına gelir. Algımızın nesnesinin öznenin dışında olduğuna inanırız, fakat bu doğru değildir. Ay'ı algıladığımızda, ay bizdir. Arkadaşımıza gülümsediğimizde arkadaşımız bizdir, çünkü o bizim algımızın nesnesidir. "Çiçekte kendi bilincimi görebiliyorum" dediğimiz zaman, bu, çiçekteki bulutu, güneş ışığını, yeryüzünü ve mineralleri görebildiğimiz anlamına gelir. Fakat bir çiçekte bilincimizi nasıl görebiliriz? Çiçek bizim bilincimizdir. Bizim algımızın nesnesidir o. O bizim algımızdır. Algılama, algılayanın ve algılananın var olması demektir. Baktığımız çiçek bilincimizin bir parçasıdır. Bilincimizin çiçeğin dışında olduğu düşüncesi atılmalıdır. Nesne olmadan öznenin olması mümkün değildir. Birini kaldırıp diğerini alıkoymak mümkün değildir.

Algımızın kaynağı, görme şeklimiz arşiv bilincimizde yatar. Eğer on kişi bir buluta bakarsa, ortaya on farklı algı çıkacaktır. Bulutun bir köpek, bir çekiç veya bir palto olarak algılanması zihnimize —üzüntümüze, anılarımıza, öfkemize— bağlıdır. Algılarımız bunlarla birlikte bütün öznellik hatalarını taşır. Sonra algılarımıza bağlı olarak överiz, suçlarız, aşağılarız veya şikâyet ederiz. Fakat algılarımız elemden —şiddetli arzu, öfke, cehalet, yanlış görüşler ve önyargıdan— oluşur. Mutlu olmamız veya acı çekmemiz geniş ölçüde algılarımıza bağlıdır. Algılarımızın derinine bakmak ve bunların kaynağını anlamak önemlidir.

Mutluluk hakkında bir fikrimiz vardır. Sadece belli koşulların bizi mutlu edeceğine inanırız. Fakat genellikle işte bu mutluluk fikrimizdir bizi mutlu olmaktan alıkoyan. Algılarımızdan kurtulup özgürleşmek için algılarımızın derinine bakmalıyız. O zaman algı bir içgörü, yola dair kazanılan bir anlayış olur. Bu ne algılama ne de algılamamadır. Bu net bir görüştür, şeyleri olduğu gibi görmektir.

Mutluluğumuz ve etrafımızdakilerin mutluluğu Doğru Görüşümüzün derecesine bağlıdır. Gerçekliğe derinden temas etmek —kendi içimizde ve dışımızda neler olduğunu bilmek— kendimizi yanlış algıların neden olduğu acıdan kurtarmanın yoludur. Doğru Görüş bir ideoloji, sistem veya bir yol bile değildir. Bu, yaşamın gerçekliğine dair edindiğimiz bir içgörü, bizi anlayış, huzur ve sevgiyle dolduran canlı bir içgörüdür.

> *Portakal yememiş birine portakalı açıklayamayız.*

Bazen çocuklarımızın gelecekte acı çekmelerine neden olacak şeyler yaptığını görürüz, fakat bunu onlara anlatmaya çalıştığımızda dinlemezler. Yapabileceğimiz tek şey onların içindeki Doğru Görüş tohumlarını uyarmaktır; o zaman daha sonra zor bir anda bu rehberliğimizden yararlanabilirler. Portakal yememiş birine portakalı açıklayamayız. Ne kadar iyi anlatırsak anlatalım, başka birine doğrudan deneyimi veremeyiz. Onun bunu kendisinin tatması gerekir. Doğru Görüş anlatılamaz. Sadece doğru yönü işaret edebiliriz.

Doğru Görüşü bir öğretmen aktaramaz. Bir öğretmen zaten bahçemizde olan Doğru Görüş tohumunu teşhis etmemize ve bunu uygulamak, bu tohumu günlük hayatımızın toprağına emanet etmek için güven kazanmamıza yardım edebilir. Fakat bahçıvan biziz. Doğru Görüş çiçeklerinin açması için içimizdeki sağlıklı tohumların nasıl sulanacağını öğrenmeliyiz. Sağlıklı tohumları sulamak için kullanılacak araç dikkatli yaşamaktır: dikkatli soluma, dikkatli yürüme, günümüzün her anını dikkatli yaşamak.

Ülkenin Ortasından

1966 yılında Philadelphia'daki bir barış toplantısında bir muhabir bana "Kuzey Vietnamlı mısınız, yoksa Güney Vietnamlı mı?" diye sordu. Eğer Kuzeyli olduğumu söyleseydim komünizm yanlısı olduğumu, Güneyli olduğumu söyleseydim Amerika yanlısı olduğumu düşünecekti. Bu yüzden ona "Ben ülkenin ortasındanım" dedim. Onun fikirlerini bırakıp tam önündeki gerçeklikle karşılaşmasına yardım etmek istiyordum. Bu Zen dilidir.

Bir Zen keşişi uçan güzel bir yaban kazı görür ve yanında yürüyen ağabeyiyle bu sevinci paylaşmak ister. Fakat o anda öteki keşiş sandaletindeki bir çakıl taşını çıkarmak için eğilir. Ayağa kalktığı zaman yaban kazı gitmiştir. "Bana ne göstermek istedin?" diye sorar, fakat genç keşiş

sadece sessiz kalır. Usta Tai Xu diyordu ki, "Ağaç arkanızda olduğu sürece sadece gölgesini görebilirsiniz. Gerçekliğe dokunmak istiyorsanız arkanızı dönmelisiniz."

"İmge öğretisi" sözcükler ve düşünceler kullanır. "Esas öğretisi" yaşam şeklinizle iletişim kurar. Eğer Plum Köyü'ne giderseniz, Plum Köyü hakkında bir fikriniz olur, fakat bu fikir gerçekte Plum Köyü değildir. "Plum Köyü'ne gittim" diyebilirsiniz; gerçekte sadece Plum Köyü fikrine gitmişsinizdir. Bu fikriniz oraya hiç gitmemiş birininkinden biraz daha iyi olabilir, fakat yine de sadece bir fikirdir. Gerçek Plum Köyü değildir.

Gerçeklik algınız veya kavramınız gerçeklik değildir. Algılarınıza ve fikirlerinize kapıldığınızda gerçekliği yitirirsiniz. Uygulama fikirleri aşmaktır; böylece şeylerin nasılsalar öyleliğine ulaşabilirsiniz. "Fikir olmaması" kavramsızlığa giden yoldur. Bir fikir olduğu sürece hiçbir gerçeklik, hiçbir doğru olmaz. "Fikir olmaması" yanlış fikir, yanlış kavram olmaması demektir; dikkat olmaması anlamına gelmez. Dikkat aracılığıyla bir şey doğru olduğu zaman bunun doğru olduğunu, bir şey yanlış olduğu zaman da yanlış olduğunu biliriz.

Oturma meditasyonu yapıyoruz ve zihnimizin gözünde bir kâse domates çorbası görüyoruz ve solumamıza dikkat etmemiz gerektiği için bunun yanlış bir çalışma olduğunu düşünüyoruz. Fakat eğer dikkat çalışması yaparsak şöyle deriz: "Nefes alıyorum ve domates çorbasını düşünüyorum." Bu Doğru Dikkattir. Doğruluk ve yanlışlık nesnel değildir, özneldir. Göreceli söylersek, doğru görüşler ve yanlış görüşler vardır. Fakat eğer derinine bakarsak tüm görüşlerin yanlış görüş olduğunu görürüz. Hiçbir görüş gerçek olamaz. Bu sadece bir açıdan doğrudur; buna "görüş açısı" denmesinin nedeni de budur. Eğer başka bir açıya gidersek şeyleri farklı görürüz ve ilk görüşümüzün tamamen doğru olmadığını anlarız. Budizm bir görüşler koleksiyonu değildir. O, bizim yanlış görüşleri atmamıza yardım eden bir uygulamadır. Görüşlerimizin niteliği her zaman daha iyi hâle getirilebilir.

Nihai gerçeklik açısından, Doğru Görüş hiçbir görüşün olmamasıdır. Uygulamaya başladığımızda, görüşümüz öğreti hakkındaki belirsiz bir fikirdir. Fakat kavramsal bilgi asla yeterli değildir. Doğru Görüş tohumları, Budalık tohumları içimizdedir, fakat o kadar çok cehalet, üzüntü ve hayal kırıklığı katmanıyla örtülmüştür ki... Görüşlerimizi uygulamaya koymamız gerekir. Öğrenme, düşünme ve uygulama süreci içinde, görüşümüz gerçek deneyimimize dayanarak gitgide bilgeleşir. Doğru Dikkati uyguladığımız zaman kendimiz dahil herkeste Budalık tohumunu görürüz. Bu Doğru Görüştür. Bazen bu, Tüm Budaların Annesi (*prajna paramita*), bizi özgürleştirme gücü olan anlayış ve sevgi enerjisi diye tanımlanır.

Dikkatli yaşamayı uyguladığımız zaman Doğru Görüşümüz gelişir ve aynı şekilde yolun tüm diğer unsurları da içimizde gelişmeye başlar. Sekiz Katlı Yüce Yolun sekiz uygulaması birbirini besler. Görüşümüz gittikçe daha "doğru" olmaya başladıkça, içimizde Sekiz Katlı Yolun diğer unsurları da derinleşir. Doğru Konuşma Doğru Görüşe dayanır ve aynı zamanda Doğru Görüşü besler. Doğru Dikkat ve Doğru Yoğunlaşma Doğru Görüşü kuvvetlendirir ve derinleştirir. Doğru Edim Doğru Görüşe dayanmalıdır. Doğru Geçim Aracı Doğru Görüşü netleştirir. Doğru Görüş, yolun diğer unsurlarının hem nedeni hem de sonucudur. ◆

AGNİ YOGA SERİSİ

Çağrı

Morya'nın Bahçesinden Yapraklar I

KAYNAK AGNİ YOGA

Dostlarınızı doğruluğa yönlendirin.
Bizden akanları, sohbetlerimizi gizlemeyin.
Öğretilerimizi kalbinizle takip edin.
Çabalayın ve ışığı algılayacaksınız.

Ben size yolu işaret edeceğim;
kalp Bizim Anlayışımızı fark edecektir.
Bakın! Öğretmenler liri gösterecek
ve mucizevi bir şekilde onun gücü size
maji armağanını bağışlayacak.
Size gönderilen mutluluğa bakın.

Adanmışlık,
yükseliş yolunda çabalayanların gerekliliğidir.
İsteklerimizi tam bir kalple yerine getirenler,
kulaklarını Evrenin uyumuna ayarlayacaktır.

Size mutluluk getirerek,
İyiye doğru çabalarınıza olan
Güvenimizi gösteriyoruz.
Gerçek sizinle birliktedir;
onu almaya hazır olun.
Gökler nasıl uçsuz bucaksızsa,
sizin gücünüz de o kadar büyüktür. ◆

IŞIĞIN MÜCEVHERLERİ SUNAR

ABRA

Boyutlar Arası Sohbetler

Ahenkli Yaratılış

Görünenin ötesindeki bilgeliği konuştuğumuz canlı sohbet kanalı. Kadim öğretileri dogmadan ve korkudan arındırarak, modern insanın günlük yaşamına dokunan sınanabilir bir dille ele alıyoruz. Kimi zaman derinlemesine bir konu anlatımı, kimi zaman konuklarla karşılıklı söyleşiler biçiminde ilerliyoruz.

NELER KONUŞUYORUZ

Ezoterik Felsefe	◦	Teosofi
Okültizm	◦	Meditasyon
Sembolizm	◦	Bilinç Dönüşümü

Grubun ortak enerjisiyle oluşan ışık, karanlıkta yol gösteren bir işaret feneri gibidir.

YAYIN	KANAL	ÇATI
Canlı · YouTube	@boyutlararasisohbetler	Işığın Mücevherleri

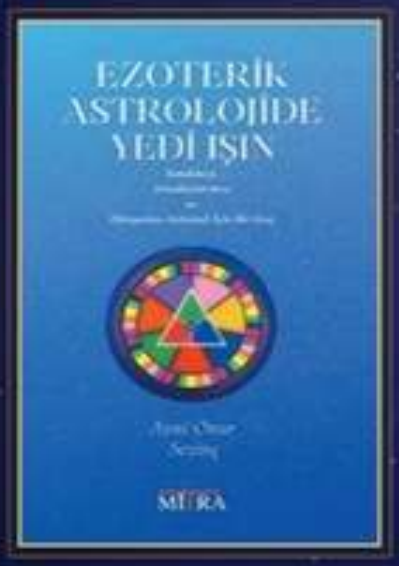
isiginmucevherleri.com

bildirimleri aç, hiçbir sohbeti kaçırma

EZOTERİK ASTROLOJİ OKULU

Gökyüzünün Dili

Astrolojiyi kişilik falının ötesine taşıyan, birbirini tamamlayan üç basamak. Teknik zeminden başlayıp ruhun diline uzanan bir yol.

EĞİTİMİN KAYNAK KİTABI

Ezoterik Astrolojide Yedi Işın

Aönî Onur Seving · Mitra Yayınları

Kendimizi, arkadaşlarımızı ve dünyamızı anlamak için bir araç. Tek bir ilahi ışığın yedi rengi olan Işınların burçlar ve gezegenler aracılığıyla nasıl çalıştığını adım adım gösteren bu kitap, eğitim programımızın temel kaynağıdır.

I

Temel Astroloji

Gökyüzünün alfabesi

Burçlar, gezegenler, evler ve açılar; harita kurmanın ve okumanın temelleri. İleri düzey çalışmalar için gerekli sağlam teknik zemini kurar.

II

Ezoterik Astrolojiye Giriş

Kişilikten ruha geçiş

Ruh merkezli bakışın temelleri, yükselenin ezoterik anlamı ve gezegenlerin ezoterik yöneticileri ile haritayı yeniden okumak.

ezoterikastrolojiokulu.com

kayıt ve program bilgisi için

IŞIĞIN MÜCEVHERLERİ

Üç Kapı, Tek Işık

Kadim bilgeliği yaşayan bir pratiğe dönüştürmek için Işığın Mücevherleri çatısı altında üç ayrı kapı açtık. Her biri farklı bir yoldan aynı ışığa çıkıyor.

ABRA

Boyutlar Arası Sohbetler

Abenkli Yaratılış

Görünenin ötesindeki bilgeliği konuştuğumuz canlı sohbet kanalı. Ezoterik felsefe, teosofi, okültizm, meditasyon ve sembolizm; kimi zaman derinlemesine bir konu anlatımı, kimi zaman konuklarla karşılıklı söyleşiler biçiminde ilerliyor. Kadim öğretileri dogmadan ve korkudan arındırarak modern insanın günlük yaşamına taşıyoruz.

@boyutlararasisohbetler

TMT

Türkiye Meditasyon Topluluğu

Sessizliği Birlikte Derinleştirmek

Düzenli meditasyon ve farkındalık buluşmalarının çatısı. Yapılandırılmış grup sistemiyle bireysel pratiği ortak bir alana taşır; grubun ortak enerjisiyle oluşan ışığı güçlendirmeyi ve içsel farkındalığı gündelik hayata yerleştirmeyi amaçlar.

isiginmucevherleri.com

EAO

Ezoterik Astroloji Okulu

Ruhun Haritasını Okumak

Astrolojiyi kişilik falının ötesine taşıyan bir eğitim programı. Yedi Işın'ın burçlar ve gezegenler aracılığıyla nasıl çalıştığını adım adım göstererek, gökyüzünü kaderin değil ruhsal amacın dili olarak okumayı öğretir.

ezoterikastrolojiokulu.com

isiginmucevherleri.com

birlikte ışıklı evi inşa ediyoruz

IŞIĞIN MÜCEVHERLERİ

B I R L I K T E 2 0 2 6

XIV

BU SAYININ YAZARLARI

Avni Onur Sevinç · Ayşen Mısra Karaloğlu · Buse Yavuz · Damla Güleç · Ebru Çilingir · Meral Benimser · Nil Alis Nugnes · Okan Toygun Öztürkler · Özge Sevinç · Rasim Can Gülderen · Ümit Ünal

Işığın Mücevherleri, Kova Çağı'nın hedefleri nedeniyle, iyi niyetli öğrencilerin bir araya gelmesinden oluşan organik bir yapıdır. Grup, gelecek olanın yollarını hazırlar ve insanlık ailesinin gelişimine ışık tutar. Amacı yaratılışa destek olmak, yolu arayanlara yolu göstermektir. Bu yol Himalaya Bilgeliği ve Beyaz Kardeşliğin yoludur. Işığın Mücevherleri kâr amacı gütmez, dünyaya ve canlılara hizmeti önemser; öncelik oradadır.

Öğretilerinin temelinde Kova Çağı'nın özgürleştirici etkisi vardır. Bir önceki dönemin, Balık Çağı'nın, korku dolu, adanmışlık duygusuyla ve düşüncesiyle hareket edilmez; aklın nedenselliği ve alevi içinde ilerlenir. Eğer bir adanma arayışı varsa, adanılacak bir şey söz konusu olacaksa o da grup ve insanlık ailesidir.

Grup kendi hedefleriyle, prensipleriyle, değerleriyle ve inançlarıyla ilerler. Şefkatli, nazik ve hoşgörülüdür. Bodhisattva ve Bodhicitta anlayışlarına yaklaşır, bu kıymetli amacı kendisine ayna olarak kullanır.

Işığın Mücevherleri, bu ışıklı yolda kendi iradesi ile beraberce yürümek isteyen öğrencilere açıktır.

İSİGİNMUCEVHERLERİ.COM